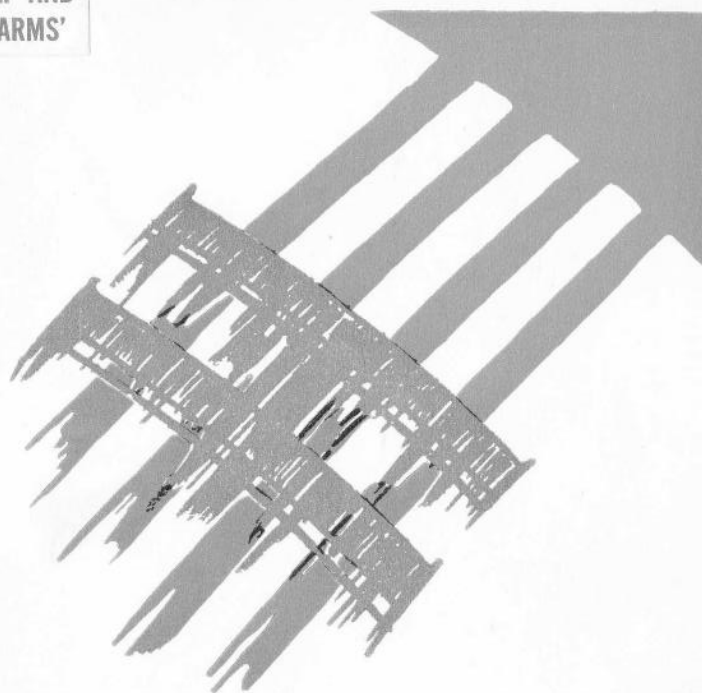

SUPPORT
YOUR RIGHT
TO 'KEEP AND
BEAR ARMS'

SZÁLASI FERENC

ALAPVETŐ MUNKÁJA

ÉS

3 BESZÉDE

Heinrich Heide, 1945. 21. 26.
Valaci Franc
9323.

SZÁLASI FERENC

ALAPVETŐ MUNKÁJA

ÉS

A MUNKÁS-, PARASZT- ÉS ÉRTELMISÉGI-
NAGYTANÁCSON ELMONDOTT BESZÉDEI

A
HUNGARISTA MOZGALOM
KIADÁSA

1 9 5 9

E L Ő S Z Ó

Az 1956 októberi szabadságharc óta, igen sok újmenekült magyar testvérünk kívánságát teljesítjük, mikor Szálasi Ferencnek a hungarizmus megalkotójának és meghirdetőjének, alapvető munkáját és beszédeit, teljes szövegükkel, kiadjuk.

Mély Istenhit, a Krisztusi erkölcsi élet törvényei, a Kárpátok övezte nagy haza és a magyar nemzet rajongó szeretete, örök alapjai minden szavának és tettének.

Trianon tragikus igazságtalanságai, a Csonkaország szociális kérdéseinek megoldatlansága, társadalmának szétesettsége, az évszázadok óta újból imént megszületett magyar nemzetállam minden belső és külső gyengesége, azok a sorsdöntő tényezők, melyek fellépését a magyar történelem színterére, törvényszerűen előkészítették.

Az elhivatottság, sőt küldetés tudata adják meg neki az ihletet, hogy a nehéz időkben tévelygő magyarságnak megmutassa az egyetlen lehetséges utat, melyre lépnie és az egyetlen célt, melyért küzdenie kell, hogy egy évezredes mult minden dicsősége és áldozata, de egyúttal egész jövőendő élete is, veszendőbe ne menjen.

Ez a küldetéstudat adta meg neki azt a lenyűgöző erőt és lelki fölényt is, mellyel a vértanúhalált elszenvedte!

A Mindenható rendelkezése nem szólt arra is, hogy megvalósítsa mindazt, amit meghirdetett, hogy felépítse a hungarista magyar Birodalmat. Ezt az utána következőknek kell felépíteni, de a sziklaszilárd alapokat ehhez megadta.

Aki kezébe veszi ezt a könyvet, hogy áttanulmányozza, gondoljon mindig arra, hogy a magyar nemzet egyik legnagyobb alakjának megváltozhatatlan útmutatása ez, aki vértanúságával pecsételte meg minden gondolatának és szavának igazságát.

Adja az Úr Isten, hogy ezt minél több magyar megértse és átérezze.

1959 május hó.

Henney Árpád

ÚT ÉS CÉL

1935

A mai magyar politikai pártok valamennyien magukon hordják a magyarság háború utáni megaláztatásának, a Csonkaországunknak önkéntes bélyegét. Programjuk legfeljebb a revízió áhítozásáig jut el. Nem foglalja azonban szervesen magában azt, hogy mit kíván tenni a tőlünk elszakított területekkel és azok népességével. Röviden: valamennyi program olyan siváran mai, amilyen sivár helyzetünk; mindegyik párt csupán aktuális lelkesedés és nem a jövő útja. A gyakorlati politika a pillanatnyi érvényesüléssel vált egyenlővé és nem az örök magyar hivatás tennivalóinak eltökélése, férfias fogadalma.

Politikai mozgalom még nem kapott annyi támadást, mint a magyar nemzetiszocializmus Hungarizmusa. Ez nem elkeserítő, hisz arra mutat, hogy a Hungarizmus nemzetiszocializmusa más, mint valamennyi többi párt nacionalizmusa. Nem lehetünk tekintettel a lejárt pártok politikai ígységére és nem változtathatja meg őszinte vallomásunkat az a tény, hogy ez a nacionalista szocializmusunk és szocialista nacionalizmusunk újabb támadásokat fog maga után vonni. Nem törődünk ezzel! Tudjuk, hogy Hungarizmusunk az egyedül helyes, mert nem a megcsönkített magyarsághoz szabtuk, hanem a magyarság történelmi és sérthetetlen hivatását, a méltó jövő határvonalait építjük. És mert ilyen, kötelességünk a rendületlen helytállás. A mai rémült érdekek és irigy politikai szólások, valamint a barátságos ide-oda térítgető jótanácsok el fognak tűnni a Nemzet újjászületésekor a Kárpát-Duna népcsaládok népi közösségében.

**Hungáriáért a nemzet, a nemzetért a szocializmus,
a szocializmusért mindannyian!**

A Nemzet egysége a szocializmus munkaszervezete!

**A liberalizmus az erők szabadsága, a Hungarizmus mindenki
szabadsága!**

Munka, erő, béke, birodalom: Hungária!

Célunk Hungária, utunk a magyar nemzetiszocializmus!

Tettünk a becsület, eszközünk a rend!

**Akarat egy: a nemzet, hatalom egy: a mozgalom,
uralkodó egy: a Nemzet!**

Hivatásunk a rend, harcunk a mozgalom, győzelmünk a Hungarizmus!

Nem az a hatalmas, aki üldöz, hanem az, akit üldöznek!

Ezek a szavak világosságot jelentenek. A mi nacionalizmusunk nem az a politikai nacionalizmus, amelyet eddig már annyiszor elköptattak, a mi nacionalizmusunk a nemzet mai és holnapi hivatását jelenti. Szocializmusunk nem a marxizmus osztályharca, hanem a Nemzet kebelében lévő társadalmi rétegek munkabékéje. És mert ma mindenki hisz mozgalmunk történelmi hivatásában, és mert mindenki sóvárogva kívánja, hogy a különféle társadalmi rétegek között jöjjön létre a nemzeti megbékélés, azért új és leküzdhetetlen mozgalmunk. Ez a mindenki hite lángol és világít harcosainkban: az új magyar parasztban, az új magyar munkásban, az új magyar nőben, az új magyar ifjúságban és az új magyar értelmiségben, az új magyar katonában és összes testvér-nemzeteinkben.

Vörösmarty Mihály adja harcosaink riadóját és felelősségét:

*„Szép vagy ó Hon; bérc, völgy változnak gazdag öledben
Téridet országos négy folyam árja szegi,
Ám természettől mindez lelketlen ajándék:
Naggyá csak fiaid szent akarata tehet!”*

Mert: „Nem a falvak és városok teszik a Nemzetet, hanem a férfiak!”

Testvérek! Mozgalmunk győzelméhez három Kell:

HIT! HAZASZERETET! FEGYELEM!

HUNGARIZMUS = PAX HUNGARICA

A magyar nemzetiszocializmus lelke, tartalma, szerkezete és valószínűsége: a Hungarizmus. A Hungarizmus a nemzetiszocialista világnézet és korszellem magyar gyakorlata.

A Hungarizmus ideológiai rendszer.

Nem Hitlerizmus, nem Fasizmus, nem antiszemitizmus, hanem Hungarizmus.

A Hungarizmus: szabadság szabadosság nélkül; igazság farizeuskodás nélkül; segítség és megsegítés; kölcsönös megbecsülésen alapuló tekintély és totalitás; törvény és rend.

A Hungarizmus istenhívő és krisztushívő; nem tűri az istentagadást, krisztusgúnyolást, vallástagadást. Egy az erkölce és gyakorlata.

Egyesek szabadsága: a liberalizmus, erőszakrendszer. Mindenki szabadsága: a Hungarizmus, a Rend rendszere!

A liberalizmus rendszerének alapja: pénz, csók, maszlag. A Hungarizmus rendszerének alapja: népjólét, erkölcs, igazság.

A Hungarizmus a Kárpát-Duna honképes és talajgyökeres népcsaládjainak Hont és Hazát ad, szentesít, biztosít, véd; valamint ezeknek erkölcsi, szellemi, anyagi, politikai, társadalmi és gazdasági egységét jelenti, a Magyar Szentkorona Országainak valóságában.

A Hungarizmus védője a világ minden táján elszórt, kenyérgondok miatt kivándorlásra kényszerített népcsaládi tagjainak. Joga és kötelessége visszatelepítésük a Nagy Hazába.

Trianon nincs!

Népszavazás a Magyar Birodalom népi közösségének egyesítésére és egységére! A döntést csak a testvérnemzetek szabad akarat-megnyilvánulása szentesítheti.

A népszavazás szentesíti, biztosítja és védi a Kárpát-Duna területén élő népcsaládok erkölcsi, szellemi és anyagi jólétét a Magyar Nemzet fennhatósága alatt: Pax Hungarica!

A Pax Hungarica: erkölcsi, szellemi, anyagi rend a nacionalista szocializmusban és a szocialista nacionalizmusban.

Testvérnemzeteinknek hűségrendszerünkben kulturális autonómia: nyelv, iskola, népművelés; önkormányzati közigazgatás és bíráskodás; az önkormányzatokon belül érdekképviseleti gazdasági önkormányzat.

A Hungarizmus erkölcsi, szellemi, anyagi, politikai, társadalmi, gazdasági tekintélyrendszer az egyén felelősségével.

A Hungarizmus szocialista nemzetet, nacionalista szocializmust jelent. Szocializmusa a szociálnacionálé, nacionalizmusa a vérségi sors- és társközösség valósága a Nagy Haza határain belül. A Haza tudatos nacionalista és szocialista szolgálatából fakad az egyén jóléte, a munka és a munka kenye.

Az államhatalom a Haza valóságának és tartalmának, a népközösségnek erkölcsi, szellemi és anyagi szolgálata. Az állam eszköz a Haza és a Nemzet szolgálatában.

A zsidó: felekezetekhez nem kötött és nem kényszerített fajta. Az izraelita: fajtához nem kötött és nem kényszerített felekezet. Az izraelita zsidó: faji vallású fajta.

Konstruktív és destruktív elemet ismerünk. Konstruktív a honképes, talajgyökeres ember. A zsidó csak fajta, nem lehet nemzet, nem honképes, nem talajgyökeres, destruktív.

A Hungarizmus államépítésének célja: az iparral rendelkező, magas fokon álló magyar nemzetiszocialista parasztállam megépítése.

A parasztállam alapja a faluközösség erkölcsi, szellemi, anyagi rendje.

Sarcot többé nem fizetünk!

A Hungarizmus anyagi rendje a nemzetgazdálkodásból és a munkarendből áll. Ideológiai alapja: a szociálnacionálé. A szociálnacionálé anyagi életünk erkölcsi és szellemi felépítésében megvédi a népközösséget belső és külső imperialisztikus törekvésektől.

A nemzetgazdálkodás a magángazdálkodáson nyugszik. A magángazdálkodás alapja a szocialista szabadgazdálkodás. Szocialista, mert kötelezettséget jelent a népközösséggel szemben; szabadgazdálkodás, mert minden teljesjogú magyar állampolgár a nemzetgazdálkodásban tehetségének megfelelően résztvehet.

A munkarend: munkakötelesség, a munkás és munkaadó közötti viszony, a munkavégrehajtás, munkabíráskodás, munkaegészségügy és munkaetika törvényes rendezése a munkaalkotmány alapján.

A Hungarizmusban értelmiségünk a vezető és irányító, a munkás nemzetépítő, a paraszt nemzettartó, a katona nemzetvédő, a nőgyermek-ifjú a nemzetélet halhatatlanságának záloga. A hadsereg a fegyveres-nemzet végrehajtó eszköze és védi a népközösséget fegyveres imperialisztikus támadások ellen.

A Hungarizmus a háborút kerüli, de nem riad vissza attól, hogy erkölcsi, szellemi és anyagi értékeit és érdekeit minden eszközzel, minden erejével, minden elszántságával fegyveresen megvédje.

Külpolitikája a nemzetközösség, a konnacionalizmus elvén és gyakorlatán épül. Együtt harcol azokkal a nemzetiszocialista rendszerekben élő államokkal, amelyek erkölcsi, szellemi, anyagi és politikai, társadalmi, gazdasági életét kiegészítik és a magyar népközösség haza- és honterületével együtt egyetlen szerves érdektérületet képeznek. A Hungarizmus véd és támad! Védi a népközösséget és a nemzetiszocializmust — támadja a népközösség és nemzetiszocializmus ellenségeit. Védelmében erőteljes, támadásában kiméletlen. Kegyelmet nem kér és nem ad.

A Hungarizmus: hit, engedelmesség, harc!

A Hungarizmus: Pax Hungarica! Magyar Béke a Kárpátok-ölelte Dunamedence hinni, engedelmeskedni és harcolni képes népcsaládjainak!

Kitartás!

I. A HUNGARIZMUS = PAX HUNGARICA

A Hungarizmus ideológiai rendszer. A nemzetiszocialista világnézet és korszellem magyar gyakorlata.

Nem Hitlerizmus, nem Fasizmus, nem antiszemitizmus, hanem Hungarizmus.

A Hungarizmus tehát szocializmust jelent, az Én és Mi erkölcsi, szellemi és anyagi érdekeinek összehangolását és így nem egyes kiváltságos egyének vagy osztályok, hanem az egyének és osztályok összességét magában foglaló nagy közösség boldogításának biztosítását tűzte ki céljául. De a Hungarizmus egyben nacionalizmust is

jelent, mert legtermészetesebb népi közösségnek, a nemzetnek jóléteért és azon keresztül minden dolgozó egyén boldogulásáért küzd.

A Hungarizmus nem a Csonkaország, nem is csupán a magyar nép testére van szabva, hanem a Kárpátok ölelte Dunamedence területén fekvő ezeréves Nagy-Hazára és az abban élő összes honképes és talajgyökeres népcsaládokra, melyek a magyar nép vezetése és irányítása alatt azzal együtt jelentik a magyar nemzet erkölcsi, szellemi, anyagi és politikai, társadalmi, gazdasági egységét.

De ezenkívül a Hungarizmus védője a világ minden táján elszórt és kenyérgondok miatt kikényszerített népcsaládi tagjainak. Joga és kötelessége visszatelepítésük a Nagy-Hazába.

A Hungarizmus nemcsak azáltal biztosítja a magyarság és az itt élő népcsoportok békéjét, a Pax Hungaricat a Kárpát-Duna medencében, hogy Hont és Hazát ad a népcsoportoknak, továbbá, hogy kultúraautonómiát (nyelv, iskola, népművelődés, önkormányzati közigazgatás és bíráskodás, önkormányzatok kebelén belül érdekképviseleti gazdasági önkormányzat) biztosít számukra hűségrendszerében, hanem szabad akaratmegnyilvánuláson alapuló népszavazással fogja szentesíteni a Kárpát-Duna medencében a területén élő népcsoportok erkölcsi, szellemi és anyagi jólétét a Magyar Nemzet fennhatósága alatt.

A Pax Hungarica azonban nemcsak a vezető magyar nép és a vele együtt élő népcsoportok között helyreállítandó békét jelenti, hanem a Hungarizmus a nemzet kebelén belül gazdasági, társadalmi és politikai tekintetben egyaránt általános békét teremt.

Ennek a belső békének a nemzet kebelében élő összes dolgozó rétegek munkabékéje lesz az alapja. Ez a munkabéke foglalja magában a nemzettartó parasztot, a nemzetépítő munkást, nemzetvezető értelmiséget, a nemzetvédő katonát és a nemzet halhatatlanságának zálogát: a nőt és az ifjúságot.

Megteremti ezenkívül:

1. a gazdasági békét, mely a munka és termelés eredményeinek hasznát arányosan osztja meg a termelés tényezői között, hogy megszüntesse a pénzkapitalizmus keletkezésének és létezésének lehetőségét és a munkásság reménytelen nyomorát;

2. a társadalmi békét, mely nem ismer kiváltságos osztályokat: feudális, klerikális és liberális tőkésuralmi osztályt; felső-, közép- és alsó osztályt, hanem a dolgozók egységes szocialista közösségét;

3. a politikai békét, melyben nem önző pártérdekek vezetnek félre a politikai nemzetet, hanem amelyben egyetlen politikai vezérgondolat irányítja a közösséget a nemzet boldogulásának biztosítása érdekében a többi európai népek közösségében.

A Hungarizmus szellemi, erkölcsi és anyagi, valamint politikai társadalmi és gazdasági tekintélyrendszer az egyén felelősségével.

Ez a felelősség azonban nem a liberális rendszer megosztható, kikerülhető és áthárítható felelőtlen felelőssége, hanem fokozatosan

a legmagasabban álló tekintéllyel szemben vállalt felelősség. De a Hungarizmus tekintélyrendszerét nem a nemzetre kényszerített hatalmasságok, önmagukat kinevezett „tekintélyek” alkotják, hanem azok, akiket a dolgozó nemzet önmaga emel magafőle tekintélynek és vezetőnek.

Ezen az alapon építi ki a Hungarizmus államrendszerét: iparral rendelkező magas fokon álló nemzetiszocialista parasztállamot.

A Hungarizmus istenhívő és krisztushívő és nem tűri az isten-tagadást, Krisztus-gúnyolást, vallástagadást. Egy az erkölce és gyakorlata.

A Hungarizmus ugyanakkor, amikor biztosítja a Kárpát-Dunamedencében élő összes népcsoportok népi önállóságát — mert ezek erre jogot szereztek azzal, hogy a magyar Haza létéért és valóságáért ontották évszázadokon keresztül vérüket és hozták erkölcsi, szellemi és anyagi áldozataikat — határozottan leszögezi, hogy a zsidóság nem vallás, hanem faj és pedig az az idegen fajú népcsoport, mely soha közösséget a magyar sorssal nem vállalt, soha semmiféle áldozatot ezért a közösségért nem hozott és így nem szerezhetett jogot magának ahhoz, hogy ebben az erkölcsi népi közösségben élhessen. Ezért a Hungarizmus nem az antiszemitizmust (zsidóellenességet) hirdeti, hanem az aszemitizmust (zsidómentességet). A Hungarizmus nem fog zsidótörvényeket hozni, mert a törvények jogokat is biztosítanak, a zsidóságnak pedig még ahhoz sem lehet joga, hogy jogtalanul éljen ebben a közösségben, melyet eddig kizsartolt.

A Hungarizmus külpolitikája az európai nemzetközösség nemzetiszocialista rendjének elismerése. Gyakorlata a konnacionalizmus. Az a gyakorlat, melyben az Európában egymásmellett élő nemzetiszocialista államok egymás erkölcsi, szellemi és anyagi, valamint politikai, társadalmi és gazdasági életét kiegészítik és a magyar nemzet hazájához és honterületéhez együtt a közös európai érdekközösséget képezik.

Népi közösségünk védeni fogja a velünk egy világnézetet valló és gyakorló nemzetiszocialista államokat minden gazdasági vagy fegyveres erőszakú hódító törekvéssel szemben. A Hungarizmus minden törvényes eszközzel küzdeni fog azért, hogy a liberalizmus új álarcaiban vagy átfestéssel vissza ne állíthassa hatalmát a Kárpátok ölelte Dunamedencében.

A Hungarizmus véd és támad.

Védi a népi közösségeket és nemzetiszocializmust, támadja a népi közösség és nemzetiszocializmus ellenségeit. Védelmében erőteljes, támadásában kíméletlen.

Kegyelmet nem kér és nem ad.

A Hungarizmus: Hit, Engedelmesség, Harc!

A Hungarizmus: Pax Hungarica! Magyar béke a Kárpátok ölelte Dunamedence hinni, engedelmeskedni és harcolni tudó népi közösségének.

II. A HUNGARIZMUS ERKÖLCSI ALAPJA

Igaz istenhit és igaz krisztusszeretetet kizárólag csak igaz nemzetszeretethez és hazaszeretethez vezethet és fordítva: igaz nemzetszeretet és hazaszeretet vezessen el bennünket az igaz Isten és Krisztus megértéséhez.

A magyar nemzetiszocializmus gyakorlata szétválaszthatatlan Krisztus tanától.

A zsidó erkölcsi világrend gyakorlati átültetésének és megvalósításának harcos eszköze a kommunizmus; a krisztusi erkölcsi világrend gyakorlati megvalósításának harcos eszköze pedig a Hungarizmusban kiteljesedő magyar nemzetiszocializmus.

Ezek jelentik a mi mozgalmunk érvényes állásfoglalását és alapját a vallással kapcsolatban. Más alapot visszautasítunk. Ezekből folyik aztán minden cselekedetünk is. Nem tűrhetők, hogy az egyén belső élete kettészakadjon, hogy vallási meggyőződése nemzeti meggyőződésével összeütközésbe kerüljön. Az egyén csak akkor egész ember és csak akkor számíthat népi közösségünk kiegyensúlyozott, igazi hasznos tagjának, ha vallási meggyőződése és nemzeti meggyőződése erős kapcsolatban és forró összhangban él lelkében s biztos egyensúlyban vetődik ki tudatában is. Mi megadjuk Istennek, ami Istené és megadjuk Nemzetünknek, ami a nemzeté.

A vallásoktatás feladata, hogy igaz keresztény embert formáljon; a nemzetnevelés feladata pedig, hogy az igaz keresztény emberről hazáját, nemzetét és fajtáját szerető egyént neveljen. Istenhez, a mi Atyánkhoz nemzetünkön, hazánkon és fajtánkon keresztül kell, hogy kapcsolatot találjanak.

Isten azért teremtett népeket, nemzeteket és azért hagyta jóvá létezésüket, hogy ezt az emberek tudomásul is vegyék és e közösségeken keresztül jussanak még közelebb szent akaratának és bölcsességének megismeréséhez.

Nem ismerünk felekezetenküliséget. Az istentelenség minden formáját elvetjük, a vallástalanságot megszüntetjük.

Nemzetünk minden tagjának valamely bevett vagy elismert törvényes vallás keretébe kell tartoznia.

Kutatva, hogy miért helyezkedik szembe a vallás a nemzetiszocialista mozgalmakkal, két lényeges okot találunk. Ezeket az okokat mozgalmunkban felvilágosító munkával ki kell küszöbölnünk.

Az egyik okot az Egyháznak a vallási és világi totalitásra való törekvése adja. A vallási totalitásra való törekvés krisztusi parancsra történik, tehát ez tőlünk függetlenül is abszolút helyes. Az Egyháznak világi totalitásra való törekvése azonban csak a krisztusi parancsok gyarló emberi félremagyarázásán és bűnös „mellémagyarázásán” alapszik.

Az Egyház a két törekvésének ellentétes széthúzó ereje miatt határozottan kettéválasztható két külön lényegre bomlott. Az egyik

a vallási Egyház, a másik a politizáló Egyház. A mi mozgalmunknak a vallási Egyházzal soha semmi baja nem lesz, sőt bennünk fogja minden körülmények között legigazibb, leghívebb, legerősebb támaszát megtalálni. A politizáló Egyházat azonban mozgalmunk semmilyen formában nem fogja túrni.

Isten szolgálói ne politizáljanak, hogy szent hivatásukat tisztán és maradéktalanul betölthessék.

Mozgalmunk ehhez a legnagyobb határozottsággal meg fogja adni a segítséget és éles határvonallal külön fogja választani a „valásnevelést” a „nemzetneveléstől”.

E kérdés megértéséhez még a következőket kell megvilágítanunk:

A történelemben három totalitás fejlődött ki egymás után, később egymást erősítve párhuzamosan. Mindháromnak közös vonása az, hogy feltétlen engedelmisséget követel, így tehát mindhárom zárt testben létező legősibb parancsuralmat jelent. Légrégibb a katonai totalitás. Utána jelentkezett az Egyház totalitása és azután a gazdasági életet vezető — kiváltképpen zsidók — gazdasági totalitása. Erkölc, szellem és anyag így külön-külön megkapták legjellegzetesebb képviselőjüket, külön-külön haladtak, de nagy elhatározásokban mindig együtt látjuk őket.

A nemzetiszocializmusban azonban megszületett a negyedik totalitás: a nemzet totalitása. Ez a legtökéletesebb totalitás, mert egyesíteni képes a többi. Az újszülött Herkulesre nem jó szemmel néztek a törpe irigyek, veszélyességét abban látták, hogy az eddig függetlenül fejlődő és külön utakon haladó erkölcsi, szellemi és anyagi lényüket ez a hatalmas újszülött képes összevonni, saját erejéből képes kiteljesíteni:

a vallás totalitását mint nemzeterkölcsei tény; a katonai totalitást mint a fegyveres nemzetet; a magángazdasági totalitást mint nemzetiszocialista közjólétet.

A harc tehát közöttük elkerülhetetlen. És valóban tény, hogy a nemzetiszocializmus pionír nemzeteinek: Olaszország, Németország mozgalmi harcaiban — különösen a harc kezdeti korában — a „nemzeti totalitásnak” a másik három totalitás ellene volt.

A nemzetiszocializmus győzelmes harcának végső kifejlődésében érdekesek a külön-külön vívott ütközetek részleteredményei:

az Egyház kivonja a harcból politizáló részeit és jobb időkre tartalékolja, a vallás kiegyezik; a hadsereg felszívódik a fegyveres nemzetben és legszelebben kiteljesül; a magángazdálkodás totalitása pedig megsemmisül.

A mi mozgalmi harcunkban is így kell előrelátnunk győzelmünk eredményeit. Ezek az eredmények természetesek és teljesen fedik a nemzetiszocializmus lényegét és gyakorlatát. Egyet jegyezzünk meg: a három totalitás közül egyedül a katonaitól várhatunk jogosan megértést, mert csak ő az, amelyik a nemzetiszocializmus győzelmével tényleg nyer és a legteljesebb kifejlődéshez jut. A másik kettő ve-

szít. Az egyik azt veszíti el, amit nem tudott ugyan elérni, de mégis mindig vesztesnek fogja magát érezni; a másik azt veszíti el, amit eddig nemzetétől minden felelősségvállalás és ellenszolgáltatási kötelezettség nélkül gazdasági szabadság ürügyeivel elvett, élvezett és bitorolt.

Mi igaz hittel és meggyőződéssel fogjuk vallásunkat vallani, de nem értünk egyet azzal, hogy a politizáló egyházak szabják meg, milyen egyházpolitikai feltételek teljesítése mellett üdvözülhetünk csak. Ezt az üdvözülést kizárólag csak vallási egyházak biztosíthatják számunkra, ennek feltételei pedig Krisztus Urunk tiszta törvényeitől függenek és nem az egyházak politikai elgondolásaitól.

A politizáló egyházak a mi erkölcsi életfelfogásunk előtt olyan rosszak és tisztátlanok, mint azok a politikusok, akik a politikát öncélból csinálják, vagy ami még rosszabb: csináltatják.

A másik ok, amiért a vallás általában szembehelyezkedik a nemzetiszocialista mozgalmakkal, az, hogy az egyes egyházak a nemzetiszocializmus államerkölcsi felépítésében „pogányságot” látnak és egyházszakadástól félnek.

Az új-pogányság torzával kapcsolatban csak annyit jegyezzünk meg, hogy új-pogányság — ha van — csak azért lehet, mert van új-farizeizmus.

A liberalizmus volt az, amelyik kitenyészttette az erkölcsi, szellemi és anyagi pogányságot. Kiirtotta Istent a lelkekből, kiégette a Haza ideálját és valóságát a szívekből és az aranyborjú-imádat egész szertartását építette fel. A pogányság vádja először az ő fejükre száll, ezt tudniuk kell az egyházaknak is. Ezzel a farizeuskodó kereszténypogánysággal szemben csak mint ellenhatás születhetett meg az új-pogányság, s mint szükségszerű reakció, erkölcsében, szellemében és anyagi elképzelésében valószínűleg tisztultabb, erkölcsösebb is kell legyen annál, mert hiszen akkor nem ellene született volna meg.

De mindettől eltekintve: nincs „új-pogányság” nálunk!

Úgy látszik azonban, hogy gyanúsán buzgó hangoztatásával a liberális oldal újabb jogcímet szeretne teremteni, amivel a dolgok lényegéről ismét elterelheti a figyelmet. Az ismert háromodot: árnyékokra, mellékeseményekre és mellékcélpontokra összpontosítani a nemzet ítéletét, hogy a főbűnösök menekülhessenek s a lényegi igazságok tovább folyhassanak!

Semmi közünk ahhoz, hogy más nemzetek mit akarnak kezdeni valláserkölcsei életükkel, csak ahhoz van közünk, amit mi akarunk. Mi nem az új-pogánysággal fogjuk kiverni a liberális rendszer pogányait, hanem a mélységes istenhitben gyökerező magyar nemzetiszocializmussal.

Isten és nemzetünk akaratából el fogjuk nyerni azt a jogot, hogy korbácsot ragadhassunk és kiűzhessük Hazánk szent templomából azokat a kufárokat és üzéreket, akik összezüzött, csonka testün-

ket árulják Európa területéhes népeinek és zsákmányszomjas érdek-szövetkezeteinek.

A „turáni egyisten-hittel” kapcsolatos állásfoglalásunk elutasító. Meg vagyunk győződve arról, hogy a turáni egyisten-hit valamikor megtette kötelességét, mikor őseink erkölcsi életének gyönyörű törvényeit megadta. Kötelességét teljesítette, az új korszakban új hivatása már nincs.

Meg vagyunk győződve, hogy Krisztus Urunk azért jutott el kö-zénk olyan könnyen, mert éppen a Fehér Ló taposta előtte a magyar-ság erkölcsi életében az utat. Mi nem voltunk pogányok őseink erköl-cseiben, nem leszünk pogányok ivadékaikban még akkor sem, ha olyan nagyon szeretnék ezt a tényleg pogány túldoldalon.

Az egyházszakadás veszélye már sokkal nagyobb. Amennyiben az egyes egyházak a világmozgató nemzetiszocialista rendszerek iránt belátásra nem jutnak, az egyházszakadások valóban bekövetkezhetnek.

Ez azonban szintén nem pogányság, hanem vagy eretnokség, vagy szakadarság. Ezt az egyházaknak tudomásul kell venniük.

A mi mozgalmunk leszögezi, hogy az egyes egyházakkal szem-ben olyan mértéket fog álláspontjai megválasztásánál tartani, ami-lyen mértékben az egyes egyházak megóvják semlegességüket a ma-gyar népi közösség most folyó alkotó harcaiban. Összinté sajnálko-zással vennők tudomásul az egyházak ellenséges magatartását né-pünk elementáris szabadságharcával szemben és az összes következ-ményekért e miatt a felelősség őket terhelje.

A magyar pap szeresse Istent; Istenen keresztül pedig nemzetét, hazáját, fajtáját. Legyen magyar pap. Mint pap túlmehet országunk határain, mint magyarnak itt élnie, hálnia kell. Legyen papja és test-vére minden magyarnak és hite parancsolatai szerint magyar test-véreit hozza közelebb Istenhez, ne pedig mint katolikust, reformátust, evangélikust, görögkatolikust, görögkeletit vagy unitáriust. Magyar nemzetiszocialista rendszerünk keresztény magyarokat teremti, vi-szonzásul megköveteli, hogy a haza papjai magyar keresztényeket neveljenek nemzetiszocialista erkölcsi életünk biztos megalapozása érdekében.

A Hungarizmus erkölcsi, szellemi és anyagi felépítésében meg-bonthatatlan egységet képez, ezért népi közösségünk erkölcsi, szel-lemi és anyagi egysége is megbonthatatlan. Külön részekre szét nem választható.

Hazánk harmonikus egysége az igaz magyar nővel magasztosult család és az igaz magyar pappal magasztosult vallás két hatalmas pillérén nyugszik. Egyik pillér meglazulása megbontja nemzettestünk biztos egyensúlyát is. A Hungarizmuson épülő magyar nemzetiszocia-lista állam rendje az az erő, mely nem fogja megengedni a pillérek meglazítását és mindenkit, aki ezzel kísérletezik, büntető hatalmának vasszigorával kímélet nélkül sujtani fog.

III. A HUNGARIZMUS SZELLEMI ALAPJA

Hungarisztikus kultúrpolitikánk alapja a magyar népi kultúra, mely irányt szab a testvérnépek kultúrájának is, amelyen azok a megszabott irányban, sajátosságaiknak megfelelőleg, hozott himpo-rukát megőrizve tovább fejlődhetnek.

A magyar kultúra nem nyom el, hanem vezet. A hungarisztikus kultúra pedig az egészet rendszerbe foglalja és gyakorlatba össze-hozza a hungarisztikus államépítés és népi állami élet egységes szel-lemének kialakítása érdekében.

Kultúrpolitikánk fő célja: a Hungarizmusnak kulturális ténye-zőként való beállítása államiségünkbe, népi közösségünkbe és szelle-mének elmélyítése.

A magyar lelkiség alkotó tényezőinek hatóerejét, a kultúra foly-ton változó tartalmát állandóan vizsgáljuk és céljaink szolgálatában megfelelően felhasználjuk.

A tiszta magyar kultúra a magyarság teremtő erejének, képes-ségének, lelkiségének, a magyar géniusznak hordozója, kifejezője és így fajunk öntudatát, gondolati-, erkölcsi- és érzelmvilágát, akara-tát, céljait, reményeit, vágyait hűen tükrözi és sajátos életérdekeit tisztán szolgálja. A kultúra mutatja: mit gondolunk, érzünk és aka-runk. A kultúra bizonyítja, mennyi a benső értékünk, mennyit érünk a világ kultúrnépeinek sorában. A kultúra fajunk legerősebb lét-alapja, fennmaradásunk biztosítója.

A magyar faj teremtő ereje, szellemi képessége, a magyar kul-túra benső értéke nem áll hátrább egyetlen kultúrnépénél sem. Ebből a tényből fakad kultúrönérzetünk és az a kötelességünk, hogy senki idegentől szellemi téren nem fogadhatunk el semmit anélkül, hogy mi is nem adnánk, másrészt, hogy széles körre kiterjesszük és intéz-ményeink kiépítésével a lehető legmagasabb színvonalra emeljük. A magyarságnak magyar kultúrát adunk. Idegen szellemű kultúrát nem tűrünk, de megbecsüljük, megbecsültetjük és az egész világgal meg-ismertetjük az igazi magasrendű kultúránkat, melyet fajunk több százados küzdelmes munkával turáni lelkéből kitermelt és érték-ké emelt. A kultúra hordozóját, a fajt a kultúra dinamikus tényezőinek sorában első helyre emeljük.

A magyar kultúra népi elmélyítését és tudatosítását hirdetjük és akarjuk, azért mint közkinccset terjesztjük és ingyen szórjuk szét. A magyar kultúra nem lehet csak a nagyvárosok, osztályok, kasztok, társadalmi csoportok fényűzése, kiváltsága, avagy idegen üzleti vál-lalkozások cégére, hanem az egész magyar népközösség lelki tulaj-dona, szellemi közkinccse kell, hogy legyen. A magyar kultúra erede-tében, céljában, rendeltetésében és tartalmában: nép-kultúra. A nép-tömegekben rejlő sok alkotó tehetséget felszínre hozzuk, a nemzeti kultúra szolgálatába állítjuk, a nagy magyar népközösséget a ma-gyar kultúra birtokosává avatjuk, mert az alulról felfelé irányuló

szerves kultúrfejlődést hirdetjük és akarjuk a felülről erőszakolt terjesztés és a magaskultúra népszerűsítése helyett A népet hozzuk közelebb a kultúrához s azután a kultúrát a néphez.

A kultúrának szellemi tartalmát a kultúra intézményei őrzik, fejezik ki és adják tovább, de értékük nem az intézmények külső szervezetétől, mennyiségétől függ, hanem attól a szellemtől, melyet munkásságuk révén magukból kisugároznak. Éppen ezért nemcsak külső alakításra, külterjes fejlesztésre, hanem mentől több „kultúr-tárgy” létesítésére, nem mennyiségi kultúrpolitikára törekszünk, hanem az intézmények benső szellemi átalakítására, a kultúra belterjes fejlesztésére, a nevelői intézmények tanulmányi anyagának gondos megválogatására, átalakítására és megjavítására.

Minőségi kultúrpolitikát követelünk, különös súlyt helyezve azon szellemi tényezők lelki teljességére és kiválóságára, akik az intézmények vezető-munkásai, akiknek feladata az új hungarisztikus, ezen belül az új magyar kultúrtársadalom kialakulása, nevelése körül hivatásszerűen közreműködni. Megfelelő ember a megfelelő helyen kultúrpolitikai programot is képez és ezért a lelketlen bürokrácia és tolatkodó protekcionizmus fellegráit leromboljuk s az elnyomott kiváló tehetségek érvényesülési útját megnyitjuk, alkotóképességeiket a kultúra érdekében kihasználjuk, hogy a kultúra összes szervei és intézményei benső életükben és munkásságukban a magyarság összes értékeit összegezve a legmagasabb színvonalon mutassák be, őrizték, fejlesszék és adják át a következő nemzedéknek, hogy híven képviselhessék az összmagyarságot és testvérnepeink kulturális közszellemét.

Célunk olyan új magyar lelkítípus kitermelése, mely faji, népi talajban gyökerezik, a nemzettudatból a nemzetönérzet, öncélúság és a nemzeti hivatástudat magaslatára emelkedett olyan nemzedék felnevelése, mely testben, lélekben erős, szép, nemeslelkű, becsületes, önzetlen, önfeláldozó, vallásos, magaerejében bízó, fegyelmezett, engedelmesskedni, tűrni, szenvedni, dolgozni, tanulni, hinni, önállóan kezdeményezni tud, előretörő, önérzetes, bátor, kitartó, eszményekért lelkesül, a Hazáért, a fajért élni s ha kell, halni is kész. A szép, jó, igazi érényei lelki összhangban építik nemes jellemét, olcsó megalkuvás helyett szívesen választja a kemény harcot, mert tudja, hogy sem ő, sem faja nem alábbvaló egyetlen nemzetnél sem és joga van az első sorában helyet foglalni a saját tehetségéből, kiharcolt erejéből és nem mások érdekéből és érdeméből. Nevelői intézményeink megújítható közszelleme, az új nemzeti társadalom erkölcsi emelkedettsége, a nevelői intézmények átalakított és a nemzeti értékek ismeretére támaszkodó tanulmányi anyaga lehetővé fogja tenni, hogy a magyar ifjúság új lelki típusa mielőbb kialakuljon, méltón betöltse helyét és nagy feladatát a nemzet jelenének és jövőjének megalapozása körül elvégezhesse.

A lelkek átalakítását, újjászületését, megnemesedését, magyarrabbá, önérzetesebbé való alakulását várjuk és készítjük elő az egész

vonalon a sorsközösség, a faji összetartozandóság és testvéri összetartás tudatát ápoljuk és fejlesztjük; olyan széleskörű népkultúrát akarunk, hogy a magyarság széles rétegei ne csak a fizikai élet robotját, a mindennapi kenyérgondok keserű verejtékét érezzék, hanem erkölcsileg és szellemileg felszabadulva a napos oldalra kerülhessenek és elegendő lelki rugalmassággal bírjanak az élet szépségeinek, értékeinek megismeréséhez, az élet nemes örömeinek befogadásához. Mert csak egy életerős, életvidám, rugalmas lelkületű népközösség fiatal tagjait lehet nagy nemzeti eszmék, célok lelkes szolgálatába beállítani s e célokért önfeláldozó munkásságra és kitartó harcra rávenni. Akik szürke és örömtelen hétköznapiokon az idegen érdekű kartekek és nagytőke munkásai, lelkiekkal alig törődhetnek, csak üres, tengődő életet folytathatnak, nem ismerhetik nagy nemzeti és fajvédelmi kötelességeiknek széles körét, aminek betöltése rájuk vár.

A magyarság kultúrája a Távol-Keletet a Nyugattal összekapcsoló szellemi törekvések gyújtópontjában állva a földkerekségen bárhol lakó magyarokat összekapcsoló és összetartó központi szellemi erőforrás. Mindenkor meg kell őrizze egységét, faji önállóságát, minden más kultúrával szemben egyenrangúságát. Lényegéhez tartozik, hogy egységes világszemlélettel a nemzet lelki egységét magyaros zamattal, világosan, tiszta magyar formában fejezze ki. Ezért is a magyar kultúra éltetőlelkét mértelmező minden káros befolyást, mely a magyar nyelv és zene, a magyar művészet faji szelleme és faji formája ellen irányul, irtani fogunk s az elidegenítésre és elnemzetietlenítésre irányuló szándékos törekvéseket a törvény szigorával fogjuk büntetni. Kultúrönérzetünkéből következik, hogy kultúrfölényt senki részéről el nem fogadunk, tiltakozunk ellene és nem tűrjük, hogy idegenforgalmi érdekek örve alatt egzotikus népként kezeljenek, népi kultúránk lényegéről a figyelem máshová tereltesse.

A magyar nemzetiszocialista államrendszerünk a keresztény vallás erkölcsi alapján áll és ezért a keresztény felekezetek összhangzatos munkásságára számít. A felekezetek sem egymással, sem az államhatalommal kultúrharcba nem bocsátkozhatnak, különálló kultúr-szellemet nem képviselhetnek, mert ez a nemzeti lélek kettéhasadását, a nemzet lelki egységének megbontását idézné elő. A közreműködést békés megegyezés kell, hogy megelőzze kulturális vonatkozásban is. Az egyházak nem lehetnek állam az államban, az államhatalom azonban kiválóan gondoskodik a vallás erkölcsi és keresztény egyházi érdekek szociális és kulturális kielégítéséről.

A kultúra összes intézményei, intézői, a magyarság szellemi közléte, sajtója, színháza minden megnyilatkozásában kihangsúlyozottan jelképezni fogják az új hungarisztikus államiság közszellemét, világnézetét, büszke magyar önérzetét, önállóságát, a magyar faj kulturális világállását és világértékét. Ezért is a szervező és kultúrtevékenységet, az alkotó munkát szociális, gazdasági és nemzetvédelmi haszna miatt a legmagasabbrendű emberi tevékenységnek tartjuk s gazdasági értékelésénél elsősorba helyezzük.

A főhangsúlyt nem az oktatásra, hanem a nemzet nevelésére, a népközösség lelki gondozására és lelki vezetésére kell helyezni.

A népnevelésnek szoros kapcsolatot kell tartania a nemzet életével s azzal ellentétbe jönnie soha nem szabad, mert mindenkor a nemzeti társ- és sorsközösség építőjének kell lennie.

A tanítórend erkölcsi, szellemi és anyagi sértetlensége olyan követelmény, amelyből nincs engedmény.

IV. A HUNGARIZMUS ANYAGI ALAPJA

1.

A lefolyt világháború az arcvonalakon emberéletben, a frontok mögött pedig anyagiakban kívánt mérhetetlen nagy áldozatot a szembenálló felektől. A belőle fakadó békék nem hoztak megnyugvást, csak katonai fegyverszünetet. A pusztítást aztán betetőzte a háborút követő gazdasági felfordulás, amelyben százezrek véreztek el és milliók váltak kenyértelenné.

A nagytőke pedig, amely csak nyert a háborúban, ott kívánta folytatni munkásságát, ahol 1914-ben abbahagyta. A nagytőke urai merték hinni, hogy mindaz a gazdagodás, amelyet a háború milliók vére és szenvedése árán egyesek részére eredményezett, nemcsak fenntartható, hanem nagymértékben fokozható is.

Országosunkunkban a kormányzatok megtűrték, hogy a háború vámszedői a háború után az ország adószedőivé váljanak. Hiszen alig alakulhatott a háború óta egyetlen ipar is, amely ne a vámvédelemre épült volna; legrosszabb esetben — ha a kereset veszélyben forgott — a kartellek adtak „biztonságot”.

A háborút egyes hadvezérek megértették. A békének nem akadt egyetlen szakértője sem. S míg Németországtól Franciaország olyan aranyszolgáltatást követelt, amennyi arany a világon egyáltalán nem is létezik, addig Amerika — felejtve, hogy szövetségeséről van szó — Franciaországot szorította szigorú fizetés teljesítésére. Franciaország kötelezettségének eleget tenni nem tudott, de áthárítani sem bírta, ezért az egész világ adós és hitelező, elintézetlen „lógós” állapotba került.

A béke, a mindenki békéjének szakértője a nemzetiszocializmus. Végrehajtója: a Nemzet. A nemzetiszocializmus egyik legfontosabb feladata a vagyonegyenlőtlenségek igazságos kiegyensúlyozása, a gazdasági életünkben tapasztalható gátlások, mesterségesen beállított bénulási folyamatok megszüntetése és a visszaéléseken nyugvó úgynevezett „nagyon ügyes” tehát erkölcstelen gazdagodásnak a megtörése.

Sem a vállalkozási kedvet, sem a tehetséget, sem a szorgalmat, sem a szakértelmet nem kell féltetni a magyar nemzetiszocialista gazdálkodástól, mert csak határt fog szabni annak a határtalanul igazságtalan vagyonosodásnak, mely mai formájában tobzódva milliók elsovadására és elsovasztására vezetett. A magyar nemzetiszocialista gazdálkodás elválaszthatatlan a magyar nemzetiszocialista erkölcsi és szellemi élettől; céljában a népi közösség anyagi jóléte áll. Nemzetgazdálkodásunk és minden része tehát eszköz és nem cél.

A legnagyobb világvagyon a honképes és talajgyökeres emberiség, amelynek munkaképessége, hasznos és erkölcsös tehetsége, alkotó szelleme nincs kihasználva. Nem a forgalmi tőke hiánya miatt, hiszen a vagyon nem lett kevesebb, csak elbujt az emberiség népmilliói előtt, egyesek kezébe gyűlt össze és így hiányzik a termelés és fogyasztás körforgása.

Márpedig a kátyuba jutott gazdasági élet szekerét a néptömegekben rejlő erők nélkül, a népmilliók bekapcsolása és értékelése nélkül nem lehet kimozdítani mai helyzetéből.

Az elavult magánkapitalista rendszer ellen indított harcunkat nem lehet a zsidókérdés megoldása nélkül győzelemre vinni. A magyar nemzetiszocialista gazdálkodási rendszer megvalósítása és a zsidókérdés megoldása elválaszthatatlanok, egyik a másikból folyik, a két feladat egyazon éremnek két oldala.

Sikeres felvilágosító munkánk eredményeként a liberális magánkapitalizmusnak lassanként csak zsidó hívei maradnak, ennek ellenére még mindig megnyilvánulnak — igaz, hogy mindig ritkábban — olyan aggályok értelmiségünk, de különösen a nemzetre kényszerített vezetőszellemek részéről, hogy a zsidókérdésnek „német szisztéma” alapján való megoldása ebben az országban a gazdasági és pénzügyi rendet egyik napról a másikra felborítaná és hogy az ország ennek következtében gazdasági és pénzügyi téren egy napig sem állhatna fenn. Az ilyen állítás vagy vakmerő hazugság, vagy bűnös ostobaság, mely nemzetszédítéshez, nemzetrontáshoz, nemzet-halálhoz vezethet. Legyen már egyszer vége annak a hivatalos babonának, hogy a magyar élet zsidó nélkül nem képzelhető el. A magyar népi közösség igenis meg tud lenni zsidó nélkül. Mi a zsidókérdést egyébként sem „idegen szisztéma” szerint fogjuk megoldani, mint ahogy az egész nemzetiszocialista gyakorlatunk sem idegen szisztéma szerint alakul, hanem a mi sajátos honi viszonyainknak és magyar faji adottságainknak megfelelőleg.

Igaz, hogy a zsidókérdés megoldásának az 1919/20-as években való erőszakolása izoláltságunk miatt anyagi-csődbe juttatta volna az országot, ma azonban zökkenőmentesen vehető nemzetgazdálkodásunk magyar kezekbe, hiszen majdnem minden szomszédunkban nemzetiszocialista rendszer uralkodik.

Az aggályoskodók attól is tartanak, hogy a zsidókérdés megoldása alkalmával a zsidók meg fogják találni a módját annak, hogy a nemzetgazdálkodásunk felépítéséhez szükséges tőkeeszközt kivon-

ják hazánkból és ezzel megadják a kegyelemdőfést gazdasági életünknek, sőt ezen keresztül egész államiságunknak és létünknek. Azoknak a tőkéknek hiánya azonban, amelyeket a zsidóság a tiltó rendelkezések dacára is ki tudna csempészni az országból, gazdasági életünknek vajmi kevés kárt okozhat. A gyárakat, üzemeket, bányákat még sem lehet a határon átlopni. Drága honi földünk dús áldásai, vizeinek ereje, a magyar nap éltető sugarai, a magyar lángelme alkotó nagysága, a magyar nép termőképessége és akarata, cselekvéseinek átgondolt bátorsága és emelkedett erkölcsisége mind, mind gyönyörű, kipusztíthatatlan, elidegeníthetetlen és elvihetetlen tőke, ami itthon marad. Elképzelhetetlen, hogy tízmillió magyar lerongyolódjék, éhenhaljon vagy elpusztuljon, vagy „Németség cselédje” legyen csak azért, mert a zsidókérdést meg merete oldani. Ha magyar népünk csak azért pusztulna el, mert a zsidó tőke pár millió pengőt kicsempészett az országból, akkor sorsunkat meg is érdemelnénk, mert azzal bebizonyítanánk, hogy haszontalanok, élehetetlenek és életképtelenek vagyunk. Kilophatják a zsidók tőkéinket milliószámra, megkontreminalhatják pengőnket, telekürtölhetik a számukra egyre szűkülő világot a magyar gazdasági borzalmak minden rémségével, mégsem tehetnek tönkre bennünket, mert ma már nem csupán tízmillió magyar ellen kell küzdeniök, hanem több százmillió felvilágosodott ember ellen. Ezt rajtunk kívül ők tudják a legjobban és azt is tudják, hogy ebben a harcban okvetlenül és véglegesen ők maradnak alul.

A magyar nemzetiszocialista hatalom gondoskodik majd, hogy a zsidókérdés intézményes megoldása alkalmával gazdasági és pénzügyi rendszerünk egyik napról a másikra ne boruljon föl. Vagyunk annyira elfogulatlanok, hogy hinni tudunk a magyar nép öserejében, gazdasági rátermettségében és érettségében. Világosan áll előttünk az is, hogy gazdasági életünk megtisztításánál nemcsak a zsidókérdés megoldása döntő, hanem a zsidóság gazdasági szellemétől átitott és megfertőzött keresztény magyarok kizárása, leépítése és felváltása is. Mi meg merjük ezt cselekedni, mert gazdasági tudásunk és gazdasági képességeink tekintetében nekünk nem a zsidó erkölcsiségű szellem fog utat mutatni, hanem magyar népünk életereje, életrevalósága és életakarata.

A magyar nemzetiszocializmus magasztos elgondolásait továbbra is felvilágosító munkával fogjuk a gyakorlati átvalósulás számára éretté tenni. Azokkal szemben pedig, akiknek a felvilágosító munka nem használ, vagy akiknél a szocializmus hangoztatása arra jó, hogy ocsmány játékokat az „öncélű zseb” gazdasági elvének további duzzasztására használják fel, korbácsot fogunk alkalmazni.

Gazdasági életünket alapjaitól kezdve át kell szervezni, félmegoldások és megalkuvások csak oda vezethetnek, hogy Csonkaországunk valamely hatalmas szomszédállam gyarmatává sülyedne. A Dunamedencében csakis a korral haladó átszervezések és kezdeményező, cselekvő, brutálisan reális állami célkitűzések segítségével sze-

rezhetünk befolyást jelentő, el nem mellőzhető vezető szerepet.

A magyar nemzetiszocializmus gazdasági vonatkozásai a Hungarizmus valóság alapján válnak tényekké és jelentik egyedül a Kárpát-Duna népi közösség jólétét.

2.

Az anyagi élet alá van rendelve a nemzet erkölcsi és szellemi életének. Egyedüli célja a népi közösség erkölcsi és szellemi életszintjének emelése, nemes formálása, hogy a népi közösség minden egyes tagja tudatos részese, serkentője, őrzője és alkotója lehessen a népi közösség kultúrájának és civilizációjának.

Az anyag mindig eszköz és nem cél.

A nemzetgazdálkodás és munkarend fogja képezni államiságunk, a Hungarizmus anyagi, gazdasági életének alapjait.

A nemzet teljességét természetes személynek valljuk, mely azáltal, hogy mint tudatos totalitás felségjogokat is gyakorol, jogi személyllyé válik.

A nemzetgazdálkodás és munkarend, okszerű, célszerű és korszerű felépítésének alapja a nemzetfelségjogban gyökerezik. A nemzet gazdasági felségjogát és egyedjogát átadja felelős hatalmi tényezőjének, a magyar nemzetiszocialista államhatalomnak, hogy ez az átadott gazdasági hatalommal éljen is a népi közösség javára és hasznára. Ebből folyik: mindennek tulajdonosa a nemzet egésze, mint tulajdonától elválaszthatatlan jogi és természetes személy, birtokosa a honképes és talajgyökeres egyén, aki az állampolgárságot elnyerte.

A nemzet — mint felség — gazdasági felségjogát és egyedjogát az államhatalom útján korlátozza. A nemzet természetes vagy jogi tagjai ilyenképpen válnak a nemzettulajdon részbirtokosaivá. Az egyén részbirtokossága nem választható el a népi közösséggel szemben szolgáltatandó kötelezettségektől. Birtokosság és kötelezettség egyenesútyban kell hogy legyen, úgy anyagi, mint erkölcsi és szellemi oldalon is.

A tulajdon és birtok egymáshoz való viszonya a termelésben, a termelés és anyagi jólét kölcsönvonatkozása, a népi közösség dolgozóinak erkölcsi, szellemi és anyagi felemelése képezik az alapját a magyar nemzetgazdasági rendszerének és dolgozó munkarendjének.

A nemzet az a valóságtest, mely mindent a leghasznosabban, a leggazdaságosabban és legbiztosabban tud kiteljesíteni. A nacionalista szocializmus és a szocialista nacionalizmus a legmagasabb, legállandóbb érték egy nemzeten belül. Ezért kell az egyénnek nemzeti szocialistának lennie. Hogy mint egyén nemzetiszocialistává lehessen, tehát nemzetet elfogadó, nemzetet szerető, a Haza valóságát követelő szocialista, olyan dolgozó-nemzetet, Hazát, népi-, társ- és sors-

közösséget kell építeni, mely minden részében szociálisan tud gondolkodni és minden részében igazi szocialista tartalommal telített.

Ebben a rendszerben a szocializmus a nemzettől és a nemzet a szocializmustól elválaszthatatlan — kialakításában, megnyilvánulásában, lényegében, szerkezetében és tartalmában, jogaiban és kötelességében, erkölcsi, szellemi és anyagi megnyilvánulásaiban.

A Hungarizmus nemzetgazdálkodásának és munkarendjének ideológiai alapja a szociálnacionálé és ennek tudatos gyakorlata. Az egyén tudatos nemzetiszocialistává egyedül a szociálnacionálé ideológiáján és gyakorlatán keresztül válik.

A szociálnacionálé két feltételhez szabja azt, hogy állampolgárai a nemzetgazdálkodás és a munkarend teljes jogú tagjai lehessenek: a nemzetgazdálkodás szempontjából legyen meg a szociális értékük, a munkarend szempontjából pedig legyenek nemzettudatosan cselekvő szocialisták.

A munkajog tudata és a munkakötelezettség vállalása munkatitkánk alaptörvénye.

A szociálnacionálé rendszerében a dolgozónemzet erkölcsi testületet, szellemi egységet és anyagi közösséget alkot. A szociálnacionáléknak ennél fogva nemcsak anyagi vonatkozásai vannak, hanem erkölcsi és szellemi tényezői is. E három együttesen alkotja szerkezetét, lényegét, tartalmát, gyakorlatát.

A szociálnacionálé az anyagelvűség alapjait minden vonatkozásában elveti. Történelmi materializmus, ahogyan azt a liberalizmus és kommunizmus hirdeti, nincs Hazugság! A marxizmus nem a „történelem”, hanem az aljas ösztönök materializmusa, az alacsonyrendűség örök harca és lázadása a természetes rend és fejlődés ellen, mely lázadásában a gyomorból, belekből és végbélből alkotja meg az anyagelvűségének „szentháromságát”. Ösztönöket kelt, elaljasít.

Történelmi materializmus nincs. A természet nem az anyagelvűséget, az anyagiasságot ültette az emberekbe, hanem a természetes önzést, melynek nemcsak anyagi, hanem erkölcsi és szellemi vonatkozásai is vannak. A szociálnacionálé maga felfogásában ezt a természetes, egészséges önzést fogja be a népi közösség kiegyensúlyozott gazdasági életének biztosítására.

A természetes, egészséges önzés a kölcsönös segítség alapján áll. A beteges, természetellenes önzés az egymással szembe fordított harc elvét vallja, megteremtette a materializmus tévtanát, melyből a liberalizmus egészségtelen gazdasági rendszere született.

A természetes, egészséges önzésből születő kölcsönös segítség képes csak oly társ- és sorsközösségek felépítésére, melyben a Nemzet, a Haza valóságok lesznek, melyben a tulajdon, a család, a vállalkozás és magánvagyon egymáshoz kötött viszonyai tényleg a civilizált állami és népirend felépítését és megmaradását törvényesítik, biztosítják és védik.

A természetellenes, beteges önzés mindenben csak zsákmányt lát és minden igyekezete oda irányul, hogy minél többet zsákmányolhas-

son. Számára a Haza zsákmányterület, a nemzet és tagjai rabszolgák, a társ- és sorsközösség vezetői, az államhatalom pedig semmi más, mint zsákmányvétségének és zsákmányolásának őrzője, védője, törvényesítője. A liberalizmus anyagiassága és erkölcstelen gyakorlata szentesítette tulajdonképpen azt a torzmondást, hogy a magántulajdon rablás, lopás. A szociálnacionálé a nemzettudatos szocialista szabadgazdálkodáson alapuló rendszerében a munka eredményeként és a munka értékeléseként a magánvagyon elismeri, szentesíti, biztosítja és megvédi.

A liberális elveken felépített közgazdaságunk egyik téves felfogása az, hogy csak annak van értéke, ami eladható. Ez a felfogás természetes is, mert egész lényege az anyagelvűségen, az anyagiasságon nyugszik. A szociálnacionálé rendszerében viszont csak annak van értéke, ami a népi közösség erkölcsi, szellemi és anyagi fejlődését biztosítja, szolgálja és védi. Értékeket nem adunk el, hanem felhasználjuk vagy elcseréljük belső értékük növelésére. A szociálnacionálé felfogása: an egyedüli érték a honképes és talajgyökeres népi közösségben hazát valló ember, kiegyensúlyozott erkölcsében, szellemében és jellemében. Bármilyen anyagnak, vagy megnyilvánulási formájának csak az ilyen ember adhat értéket. Csak az ilyen embertől függ, hogy a sárból is aranyat teremtsen. Ennek az embernek az ellenem-bere, a felvilágosult „világpolgár” teremtette meg az aranyból a sarat.

A Hungarizmus kiteljesülésében a szociálnacionálé az az ideológiai rendszer, amely:

- a magyar nemzetiszocialista társ- és sorsközösségben a nemzet minden dolgozójának munkát és megélhetést biztosít, s így a nemzet dolgozói számára biztos és munkástszerető nemzetet teremt;

- az összes nemzetiszocialista rendszereken épülő államok és népi közösségeik dolgozóinak ideológiai alapot nyújt nacionalizmusuk és szocializmusuk megfelelő kiteljesítésére és gyakorlati beültetésére;

- a nemzetgazdálkodásban a munkajogot, a munkarendben a munkakötelezettséget törvényesíti, biztosítja és védi;

- a nemzet testében erkölcsi, szellemi, anyagi egészében teljesíti ki a szocializmust és a hazátvalló és nemzettől megbecsült szocialistát;

- a Kárpátok övezte Dunamedence összes dolgozóinak jogon, munkán és megbecsülésen épülő nemzettudatos szocialista népi közösséget harcol.

A Hungarizmus szociálnacionáléja szerkezetében, tartalmában, lényegében és alapjaiban ezeket az elveket rögzíti ideológiájának vezérfonalaként és fogja megvalósítani magyar nemzetiszocialista anyagi gyakorlatában az élet követelményeinek megfelelően.

Minden adottság, amely formálható, értékesíthető, erkölcsi és szellemi vonatkozásaiban is elfogadható: tőke. A legértékesebb tőke: a honképes és talajgyökeres ember. Tőke minden, ami alattunk, feletünk, bennünk és körülöttünk van; ami az erkölcsi, szellemi és anyagi világban fellelhető. Aki a tőke ellen beszél, a világmindenség ellen szól. Tőke és élet egy. A körülöttünk érzékelhető tőkéből kell merítenünk, hogy élhessünk, hogy életünk céljait elérhessük. A tőke tehát eszköz, mely számunkra adatott Istentől. A kérdés csak az, hogy a tőke milyen viszonyba kerül az egyénnel. A marxizmus hirdeti: „A tőke nem lesz úr mirajtunk!” S emellett hirdeti a történelmi materializmust! Az anyagelvűség egyenjogát! Így a tőke uralmát! S uralmát az egyénnek, mert az egyén anyagelvű, anyagimádó! A legbütbább, legostobább ellentmondás, mely eddig ideológiában megszületett. Az orosz nép rabszolgasorsa így kapja magyarázatát: az államhatalom mint tőke, hatalom az egyén felett.

A tőke viszonya az egyénhez szabja meg az egyes rendszerek gazdasági életének természetességét vagy természetellenességét, erkölcsiségét vagy erkölcstelenességét.

Kié a tőke? A liberalizmusban azé, aki az „ügyesebb”, „kiválasztottabb” az erőszakosabb — nem erősebb — jogán a többi törvényes alapon eltiporja; a marxizmusban az államé, mint rabszolgatartó tőkegyeduralom; a szociálnacionáléban a nemzeté, mint fellegé, aki a tőkét mint eszközt nemzettágjai rendelkezésére bocsátja.

A nyers tőke átfarmálását használható életszükségletre, termelésnek nevezzük. Ki termel? — A liberalizmusban a proletár a tőkéspekulációk kielégítésére, cél: a tőke haszna; a marxizmusban a proletár az állami spekulációk kielégítésére, cél: az állam haszna; a szociálnacionáléban a nemzet megbecsült dolgozója életszükségleteinek kielégítésére, cél: a nemzet és az egyén erkölcsi, szellemi és anyagi erőssége, biztonsága, honképesége.

A termelés eredménye a termelvény. A termelvény eljuttatását a fogyasztóhoz, értékesítésnek nevezzük. Az értékesítésből adódik a haszon. Kié az értékesítés és a haszon? — A liberalizmusban az erőszakos tőkés; a marxizmusban a tőkeuras államhatalom; a szociálnacionáléban a nemzet és a nemzetet alkotó tagoké.

A haszon nyersmértője a jövedelem. Kié a jövedelem? — A liberalizmusban a tőkerabló és tőkepusztító, haszonleső és felvilágosult világpolgáré; a marxizmusban a mindent elnyelő, megszenteltelennítő államoloché: a szociálnacionáléban a nemzettudatos szocialistáé, aki a tőkéből termel, azt értékesíti, használja, jövedelmezteti.

Megállapíthatjuk:

— a liberalizmus tőkekapitalizmus; a marxizmus államkapitalizmus, míg a szociálnacionálé nemzetkapitalizmus;

— a liberalizmus szocializmusa tőkésocializmus, a marxizmus szocializmusa államsocializmus, míg a szociálnacionálé szocializmusa nemzetiszocializmus;

— a liberalizmusban az állam az egyént szolgálja, az egyén a tőkét; a marxizmusban az egyén az államot szolgálja az állam a tőkét; míg a szociálnacionáléban a tőke az államot, az állam a nemzetet szolgálja és a népiközösség erkölcsi, szellemi és anyagi értékeit és érdekeit kivétel nélkül minden tagjának javára és hasznára.

A szociálnacionálé az élet egyedüli anyagtana és élettana. Az igaz egyén az anyagot lelkével formálja, keze csak eszköz. S mert ez így van, a formált anyag érték és nem árú. A szociálnacionálé tehát a nemzet élettani anyagtana és nem történelmi anyagelvűsége. Élettana: a nemzet, anyagtana a nemzetben kiteljesülő szocializmus. Életközösség és anyagközösség egy társ- és sorsközösségben, melynek alapja az erkölcsében és szellemében tiszta, igaz nemzet és Haza.

A szociálnacionálé nem osztályszocializmus, hanem a nemzet egyetemének szocializmusa. Mindenkitől megköveteli, hogy egy személyben nacionalista és szocialista legyen.

Nemzetgazdasági rendszerünk alapfeltétele:

Az egy ember által összehalmozott tőkének van egy határa, melyen túl a tőke már nem egyetlen egy ember munkájának a gyümölcse, hanem a tőke felhalmozódásához a dolgozó nemzet a termelással, a népiközösség milliói a fogyasztással, az államhatalom pedig a termelés, fogyasztás és haszon élvezetének a nemzet akaratából történő biztosításával járulnak hozzá. A magyar nemzetiszocialista államhatalomnak tehát joga van ahhoz, hogy az így közös erővel felhalmozott tőke termelésébe, értékesítésébe, hasznosításába, jövedelmeztetésébe és vagyoni élvezetébe szabályozóan befolyást gyakoroljon és a tőke áldásos hasznából a résztvevőknek megfelelő részt juttasson oly módon, hogy ez a részjuttatás a népiközösség anyagi érdekein keresztül erkölcsi és szellemi érdekeit is szolgálja.

A magyar nemzetgazdálkodásban a teljesjogú állampolgárok egyenrangú és egyenjogú gazdasági alanyok. Minden gazdálkodási alany képességének megfelelő termelői munkakörben dolgozik.

Nemzetgazdálkodásunk és munkarendünk alapja a nemzeti tőkésrendszer, a nemzetkapitalizmus. Egyedül ez az egészséges, józan, természetes, biztos és megingathatatlan tőkerendszer, az erkölcsös viszony ember és tőke, nemzet és szocializmus között.

A termelés az a folyamat, mely arra irányul, hogy Hazánk nyers természeti adottságait, nyers tőkéit átalakítsa olyan formákba, hogy életszükségleteinket kielégítsék és népiközösségünk erkölcsi, szellemi és anyagi fejlődését, gazdagodását szolgálják.

A termelésnek három tényezője van: a tervezés, a munka és a tőke. Egymáshozvaló hasznos viszonyukból adódik a munka erkölcsé, a munka erkölcsös haszna és a munka hasznos értékelése. E három tényező szerves egészet képez. A termelés lehetetlen anélkül, hogy e három egyszerre, egyidőben és egy helyen jelen ne legyen. A három

termelési tényező nemzetgazdálkodásunkban és munkarendünkben a termelés után értékesítési, haszonrészesedési, jövedelmi és vagyonszerzési jogokkal rendelkezik. A termelés értékesítéséből vetődik le a haszon, keletkezik a nemzeti jövedelem és ebből gyarapszik a nemzet tagjainak magánvagyon. A termelés, értékesítés, haszon, jövedelem és magánvagyon egymástól elválaszthatatlan és a nemzet összességétől is. Népiközösségünk mint egész termel, értékesít, hasznosít, gyarapszik jövedelmében és vagyonban. A nemzetjövdelem gyarapodása akkor egészséges, ha ezzel párhuzamosan tagjainak vagyona is erősödik, fejlődik. Az állam nem lehet gazdag, csak a Nemzet.

Az értékesítésből származó tiszta haszonból a termelés három alaptényezője: a tervezés, munka és a tőke egyenlő arányban részesül. Ez nemzetgazdálkodásunk egyik alaptétele. Ezen nyugszik nemzetgazdálkodásunk szociális lényege. Népiközösségünk termelésünk értékesítése szempontjából az első átvevő és fogyasztó piac. Ezért a szociálnacionálé rendszerében leszögezi mint törvényt:

Gazdasági életünk alapját az az elv képezze, hogy népiközösségünk megélhetése legyen elsősorban biztosítva a meglévő földrajzi és erőforrás adottságok alapján. A megélhetés feltétlen biztosítása után engedjen csak meg az államhatalom olyan értékesítési politikát és olyan nyereségeket, melyek egyrészt a népiközösség hiányzó szükségleteit és a munka folytonosságát, másrészt a termelésben közreműködők magánvagyonának fejlesztését teszik lehetővé.

Nemzetgazdálkodásunk a magángazdálkodáson alapszik. A nemzetgazdálkodásba szervesen beépített magángazdálkodás alapja a szocialista szabadgazdálkodás. Szocialista, mert az egyénre köteleseket ró, minden ténykedésében köti a népiközösséghez s így kizárja a mohó, korlátlan egyéni tőkefelhalmozást és az ebből fakadó káros tökekivonást. Szabadgazdálkodás, mert minden állampolgárnak egyenlő lehetőségeket és jogokat nyújt a nemzetgazdálkodásban való becsületes részvételre. A szocialista szabadgazdálkodásból adódik egyedül az igazságos szociális jövedelemosztás, mely kizárja az egészségtelen vagyoneltolódást, az egyes kezekbe felgyülemelő, a szociális nyomort okozó vagyonfelhalmozódást, az öncélú tőkeparancsuralmat. A szocialista gazdálkodás megteremti a szocialista magánvagyon egészséges alapját, mely nagy veszedelmek idején mindenkor kész áldozatot hozni a Haza és a Nemzet oltárán. Az érdekszabadságot, mely a törvény házagaiból és ezek segítségével a Nemzet kárára visszaél és az antiszociális munkarendszer fokozója — kiirtjuk.

Nemzetgazdálkodásunk alkotmánya meg fogja határozni azokat az eseteket, amikor az államhatalom erre külön felhatalmazott tényezője a Nemzet egyetemes érdekében az egyes természetes vagy jogi nemzettek birtokjogát átmenetileg vagy véglegesen, teljesen vagy részlegesen megszünteti és nemzettulajdonba veheti. Ilyen esetek: átmenetileg a háború, háborús veszély, nagy veszélyek ideje és általában a fegyveres Nemzet teljes beállításának szükségessége; véglegesen a vagyon természetes vagy jogiszemélyeinek lázadása a nem-

zetgazdálkodás ellen. A szociálnacionáléban a szocialista szabadgazdálkodás jogai ott végződnek, ahol a nemzetgazdálkodás egyetemes népközösségi és a Nemzet teljességének érdekei kezdődnek. Az államhatalom feladata, hogy ezt a jogi viszonyt félreérthetetlenül, világosan, egyértelműen szabályozza.

A nemzetgazdálkodás szociális felépítésének szocialista tartalmát, biztonságát és folytonosságát a Nemzet folytonossága adja.

A nemzeti munkarend a nemzetgazdálkodásban gyökerező munkajogot és munkaköteleességet jelent. Felöleli: a munkaköteleességet, a munkamegbecsülést, a munkaviszonyt, a munkavégrehajtást, a munkabíráskodást, a munkaegészségügyet és a munkaetikát. Ahogyan a „Fegyveres Nemzet” a Nemzet védekezése az imperialisztikus fegyveres kültörkérvésekkel szemben ugyanúgy a nemzeti munkarend a „Munkás Nemzet”, a Nemzet védekezése az imperialisztikus belső és külső törekvésekkel szemben gazdasági szempontból. A „Fegyveres és Munkás Nemzet” egy test, egy lélek, egy akarat, egy cselekvés, a közös célra mutatnak, működésükben közös célt szolgálnak. Egyedül működésük területe más: a „Fegyveres Nemzet” kard, a „Munkás Nemzet” pajzs a magyar nemzet életében. Célkitűzésük közös: a magyar nemzetiszocialista népiközösség erkölcsi, szellemi és anyagi boldogságának biztosítása, törvényesítése és megvédése.

A nemzeti munkarend képezi az egyes érdekképviselések alapját.

A nemzeti munkarend a szociálnacionálé gyakorlatát viszi a nemzet munkás testébe és neveli azon keresztül a tudatosan cselekvő magyar nemzetiszocialistát.

A Hungarizmus szociálnacionáléja az az alap, melyet minden egyes nemzet elfogadhat gazdasági-, termelési- és munkarendjében. Az összes nemzetiszocialista államok megteremtették már a tudatosan cselekvő nacionalizmust, de nem jutottak el még a tudatos szocialista nacionalizmushoz, melyből egészséges ellenhatásként születik meg a nacionalista szocializmus. A szocialista tudatot a nacionalizmusban egyedül a szociálnacionálé teremti meg. Addig egy nemzet sem számíthat igazán nemzetiszocialistának, míg dolgozóinak nem adja meg a nacionalista rendben a szocialista rendet. Ez a hivatása a szociálnacionálénak. Ideológia és gyakorlat. Jog és köteleesség, munka és megbecsülés.

Angliából indult útjára a marxizmus munkás internacionáléja. A Dunamedencéből, a mi Magyar Munkás Nemzetünkől fog kiindulni és megindulni az igazi nemzetiszocializmus szociálnacionáléja, s tudjuk, hogy meg fogja hódítani minden nemzet munkás társadalmát.

A nemzetiszocializmusnak még nincs ideológiai rendszere, csak politikai és társadalmi tényezői mutathatók ki. S mert ideológia nélküli, a marxizmussal szemben még csak tagadó, elutasító álláspontot foglal el. Tagadásában és elutasításában igaza van. Egyedül tagadással azonban még nem jutunk semmire. Állítással kell legyőzni és véglegesen leszámolni vele. Új ideológiát kell szembehelyezni vele. Ez az új ideológia az életnek állítása, a munkásélet nagy pozitívuma, az

anyagiélet nagy erkölcsé és erkölcsös szelleme: szociálnacionálé, mely egy nemzettesten belül fejleszti ki az egyén, a nemzettag minden képességét, minden erejét, minden tudását, biztosítja kenyerét, hogy így kiteljesülve erejének nagy tudatában a nemzetközösséget munkálja és ezen keresztül a Munka Békéjét. A Munka Békéje az alapja a Fegyver Békéjének.

4.

Minden új rendszer elsősorban gazdasági beültetésével áll vagy bukik. Ez természetes is. A régi rendszert az emberek elsősorban gazdasági oldalán való elfekélyesedése miatt akarják eltüntetni gyakorlati életükből. Ezért az új rendszertől azt követelik, hogy elsősorban a gazdasági bajokon segítsen. Elbukhat az új rendszer a kezdet kezdetén, másodsorban azért, ha képtelen lenne megbirkózni azokkal a rejtett erőkkal, amelyek ugyan győzelemre segítették, de a kivívott győzelem után erőteljesen felszínre szöknek és revolúcióba akarják sodorni a hatalom átvételét. Az erkölcs bátorsága kell ahhoz, hogy ezt a kísérletet kíméletlenül ne csak elfojtsák, hanem örökre lehetetlenné tegyék. A Hungarizmus mindkettőre felkészült.

Tisztában kell lenni azzal is, hogy az új rendszer beültetésénél melyek azok a feladatok, amelyek azonnal megoldhatók, és melyek azok, amelyekhez csak bizonyos átmeneti idő után lehet nyulni. Azonnal megoldhatók: a hatalom megtartása, a személycsere, a nemzetnevelés, a propaganda, a régi gazdasági rendszer megszabályozása, a régi rendszertől visszahagyott erkölcsi, szellemi és anyagi rom eltakarítása, vagyis a rendcsinálás. A Hungarizmus ideológiai rendszerének teljes átültetése azonban csak lépésről lépésre, átmenetek beiktatásával történhet és egy nemzedék szívós, kitartó munkájához kötött.

Az evolúció és revolúció határértéke akkor tartható be, ha az új rendszer a nemzet gazdasági életében megfontolt, józan, de nagyon erőteljes segítséget hoz. A magyar nemzetiszocializmus hungarista rendszerében a nemzetgazdálkodás és a nemzet munkarendje szempontjából akarja és fogja elsősorban akarátát érvényesíteni. A termelés, tervezés, munka, tőke, értékesítés, haszon, jövedelem, vagyon és a segédeszközei átrendezése az a feladat, amely a magyar nemzetiszocializmusra vár a hatalomátvétel első évében.

Az első és legfontosabb feladat a termelés megrendszabályozása személyi és tárgyi részleteiben.

A Hungarizmus termelési rendje a nemzetkapitalizmuson, a nemzeti tőkerendszeren épül: gyakorlatában a nemzeti és szocialista hitelrendszer a legkiválóbb helyet foglalja el, éltető levegője és termékenyítő napsugara lesz.

E feladatnak a Hungarizmus anyagi részében csak úgy felelhet meg, ha pénzügyrendszerünket és hitelrendszerünket nemzetgazdálkodá-

sunk követelményeinek megfelelőleg megváltoztatjuk. A tőkés gazdálkodás pénzügyrendszeréből és hitelszervezetéből való átállítás simán hajtható végre.

A pénzügyrendszer átszervezésének szükségességét az a lehetetlen állapot jellemzi, hogy a jelenleg érvényben lévő u. n. gazdasági törvények értelmében olyan jegybank, amely ére és deviza készleteit elvesztette, egyetlen bankjegyet sem hozhat forgalomba. A gyakorlat azonban mást mutatott már a világháború előtt. Az arany és deviza-rendszer elve tökéletlennek, merevnek és egyoldalúnak bizonyult. A világbéke után ennek az elvnek és gyakorlatnak tarthatatlansága még szembeszökőbb. A jegybankok súlyosabb válságok idején szögre akasztják az elvek alapvető részét, megszüntetik az ércék és devizák korlátlan eladását, amikor a liberális termelési- és tőkéspolitikát ezt megköveteli. Ha pedig az arany és devizának szabad forgalma megszűnik, a pénz értéke már eleve elveszti kapcsolatát az arannyal. Már nem aranyfedezetű pénz, hanem értéke csupán függvénye lesz a belső valutapolitikai műveleteknek, a hitel és kamat politikai befolyásainak. Ha már a liberális gazdálkodási rendszer is ennyire „rugalmasan” kezeli ezt a kérdést, a hungarista gazdálkodásnak törvényesen szakítania kell az arany és devizafedezet elveivel pénzügyrendszerének átállításánál. Ez joga és kötelessége annál is inkább, mert kizáróan a Nemzet szempontjából állít be mindent.

A liberális gazdasági rendszer pénzügyrendszerét nemzetközileg építette fel. A magyar pénz fedezete az arany és a legkülönbözőbb államok devizái. A liberális pénz így nemzetközi pénz lett. Értéke kötött lett, mégpedig külállamok pénzértékéhez kötött. Ezzel szemben a pénzből magából is áru lett, melyet adtak, vettek. Megszületett a pénzüzérkedés magasiskolája, amelynek koronázatlan tudósai, szakértői, lángelméi a valutásiberek lettek. A liberális világszemléletben — anyagelvűségének egyenes következményeként — a pénz az első hatalom lett. Már nem eszköz a Nemzet életében erkölcsi, szellemi és anyagi hatalmának alátámasztására, hanem maga a hatalom. Erkölcs, hogy pénz nélkül semmi nem lehetséges, pénzzel minden elérhető, megvásárolható: Isten, erkölcs, szellem, hatalom, nemzet, nép, család és nem utolsósorban minden bűnök bocsánata. A pénzből vallás lett. Vallási tétele: imádd istenedet, mint tenmagadat! A liberális gazdasági élet nem termel, hanem pénzt hajszol. Mindegy, honnan és hogyan jön, csak jöjjön! Nincs szaga. A Hungarizmus anyagi felépítésében és rendszerében gyökeresen szakít a nemzetközi pénz törvényével. Letaszítja úrhatnám hatalmának bitorolt trónjáról, melynek zsámolya a nyomor, százezrek kenyértlensége — s ismét alázatos, fegyelmezett, parancsra cselekvő szolgát farag belőle. Az élet trónusára pedig az erkölcsileg, szellemileg és anyagilag megnevesedett magyar népi közösséget fogja ültetni. Nemzetgazdálkodásunkban a pénz a nemzetet kiszolgáló pénz lesz.

Az aranyvaluta a pénz értékét egyedül az arany értékéhez köti. A jegybank egy bizonyos összegű pénzért mindig ugyanazt a mennyi-

ségű aranyat volt köteles kiszolgáltatni. Volt! Ma már ezt nem teszi meg. Az arany értéke állandóan változásoknak van kitéve, mégpedig függetlenül attól, hogy a többi termelési árú értéke hogyan ingadozik. Ebből látható, hogy az arany öncél lett. Önmagát játsza meg. Elszakadt teljesen eredeti hivatásától. A gazdasági élet számára nem jelenti a szilárd számvetési alap lehetőségét. Hozzáértők kiszámították, hogy 50 év múlva kimerülnek az összes aranybányák és aranymezők. Vajjon mit fognak a „nagy” közgazdászok akkor csinálni? Nem lesz aranyutánpótlás. Gazdasági világvége lesz? Meglehet, hogy ezek a „tudós” aranyimádók éhen fognak halni, mert nem fogják a kenyeret megvenni olyan pénzzel, melynek nincs aranyfedezete. Akkor meg béke hamvaikra!

A világ termelése fokozódott. Az aranyutánpótlás nem tudott a termelés nagy ütemével lépést tartani. Az aranyfedezetű pénz kevés volt a termeléshez. Nagy „lángeszű közgazdászok”, „pénztudósok” — kár, hogy szerénységükben a névtelenség homályában maradtak — úgy segítettek a bajon, hogy egyik napról a másikra felemelték az arany értékét majd kétszeresére. Pedig egy unciával sem lett kevesebb a világ aranykészlete. És mégis felemelték az arany kilóértékét. Nálunk a 6000 pengőt is meghaladta. És miért tették? Hogy az aranyértéktöbbletnek megfelelőleg több bankjegyet adhassanak ki. Ez az aranycigánykodás. Vagy cigánykodó arany. Mindegy. Lényege az, hogy az arannyal azt csinálják a nagytőkések a nemzetközi tőkepiac koronázatlan cigányai, amit önös, önző érdekeik megkívánnak. Ha meg akarják fojtani az aranyfedezetű világot, az aranyat egyszerűen leértékelik, mert nekik ez úgy tetszene. A „civilizált” világ legfeljebb gazdasági krízisről írna, „amilyen még nem volt a világtörténelemben” és hagyná, hogy az emberszázmilliók éhenvesszenek. Az arany aljasságánál csak az emberek butasága nagyobb.

Nemzetgazdálkodásnak, emberi jólétnek, az unalomig annyira hangoztatott humanizmusnak vajmi kevés köze van ehhez. Az aranyfedezetű pénzrendszer humbug! Blöff! A Hungarizmus anyagi rendjében az aranyat nemzetgazdálkodásunk munkája fogja termelni és nem a bányák. Aranyért nem fogunk pénzt, pénzért nem fogunk munkát adni. Rendszerünkben a munka egyedüli fizetsége a munkabiztos Haza és a munkabiztonságból fakadó becsületos megélhetés lesz.

Állandóértékű pénzről józan ésszel csak abban az értelemben lehet beszélni, hogy segítségével népünk, közösségünk minden egyes tagja a mindennapi kenyeret családjában és otthonában tudja, lássa és élvezze. Pénzrendszerünket úgy fogjuk megszervezni, hogy a cél: a népközösségi jólét anyagi, erkölcsi, szellemi oldalán is elérhető legyen és megvalósuljon. Azért tapasztaljuk, hogy tulajdonképpen részben csak a zsidók tudják mindennapi kenyerüket biztosítani. A pénz mai rendszere alapozza meg kizárólagosan a zsidóság jólétét. A Hungarizmus anyagi rendje a pénzt ebből az életgyögyölközésből ki fogja szakítani és a nemzet szolgálatába fogja beállítani. Anyagi rendszerünkben a pénz értékét nem fogják befolyásolni az aranyérték

ingadozásai, vagy a nemzetközi zsidóság valutapolitikai mesterkedései.

Pénzünk fedezetét nem a nemzetközi zsidóság kezei között lévő arany fogja képezni. A pénz elismert igazi és tulajdonképpen fedezete a dolgozó nemzet munkája és az e munkából származó forgalomban lévő jószágkészlete. A pénz áruhelyettesítő eszköz, áruSZOLGÁLTATÁSRA, munkaértékesítésre, munkaértékelésre szolgáló utalvány. Nem lehet aranyelismervény, ahogyan azt a múltban kívánták és az arany birtokában lévő magántőkések ezt még ma is hatalmi szóval megkívánják. A Hungarizmus rendszerében a Nemzet termelő munkájának és fogyasztókéességének párhuzamos fokozásával a bankjegy forgalmát növelni lehet anélkül, hogy a pénz értéke csökkenne vagy tudományosan kifejezve, hogy ennek inflatórikus hatásai lennének.

A magyar nemzetiszocialista állam jegybankjának az lesz tehát a legfontosabb feladata és kötelessége, hogy a nemzet-háztartás szükségleteinek megfelelően hozzon forgalomba bankjegyeket és ezek értékét megfelelő jegybankpolitikával állandóan egyazon szinten tartsa. A jegybank kamatpolitikájában úgy fogja az elvet és ennek gyakorlatát beállítani, hogy a hivatalos kamatláb — ráta — lényegesen alatta maradjon a mezőgazdaságba fektetett tőke hozadékának.

Rendszerünkben a pénz kamata nem lehet pénz, mert nem pénzkapitalizmus az alapja. Kamata egyedül és kizáróan a vagyontöbblet, a nemzeti jövedelem, a munka és a termelés értéknövekedése, folytonossága, biztonsága.

Nemzetgazdálkodásunkban csak azok vehetnek részt, akik a termelést a magyar nemzetiszocializmus rendszerfelépítésének megfelelően képesek folytatni.

A termelésben a személytelenséget jogi formaként nem ismerjük. A személytelenség mindig felelőtlenséget jelent. Visszaállítjuk a személyes felelősséget a termelés minden ágazatában.

Akitől a gazdasági életben a hitelt megvonják, az kérlelhetetlenül elsorvad; aki pedig hitelhez jut és nem él vissza vele, bizonyosan felvirul. Hazánkban a hitelnyújtás lehetősége kizárólag a zsidó bankokrácia kezében összpontosul. Még a Magyar Nemzeti Bank hiteléhez is csak ennek a zsidó bankokráciának közvetítésével lehet hozzájutni, mert a Magyar Nemzeti Bank váltótárcájának „bonitása” felett örködvé, közvetlen hitelt főként a nagybankoknak nyújt. Az ipari vagy kereskedelmivállalatok közül is csak az egészen nagyoknak — tehát a zsidókézből lévőknek — van közvetlen benyújtói jogosultsága. Magánszemély közvetlen hitelt nem kap.

A zsidó bankokrácia azzal a hitellel, amely végeredményben a jámbor magyar közönségnek a bankokban összehordott pénzecskéiből és a Magyar Nemzeti Banktól élvezett visszleszámlatolás hitelek-ből tevődik össze, a magyar nemzet és a magyar faj rovására a legfelháborítóbb módon visszaél. A magyar nép tőkéből a legszemérméletlenebb zsidó fajvédelmet és a legkérlelhetetlenebb nemzettráblást

folytatja. Hitelt oly feltételek mellett, mely az anyagi fellendülést lehetővé tenné, csak zsidó vagy zsidóemlőkön élő kap. Mindenki más tönkremegy és a bankok kamatrabszolgájává válik, ha bankhitelre szorul.

A zsidóság és fizetett „tárgyilagos” „közgazdasági nagyságai” hirdetik azt a hazugságot, hogy a magyar ember a kereskedelemhez és iparhoz nem ért, mert lovagias és úr, aki nemes hagyományait védi és őrzi, született katona. Eddig nem tudtuk, hogy a kereskedelemhez és iparhoz való hozzáértés főalkotóelemei a lovagiatlanság és neveletlenség, hagyománygúnyolás és katonakötelezettség alól való kibújtás. De így kell legyen, mert akkor miért emelnék ki a zsidók annyira a mi fajtánk főjellemvonásait, mint olyanokat, amelyek nem egyeztethetők össze az általuk beültetett kereskedelemmel és iparral. Igazuk is van. Ilyen iparba, ilyen kereskedelembe a magyar ember nem kapcsolódhat, mert elpusztul. Tény, hogy a hitel egyeduralkodói az ipar és kereskedelem területére „tévedt” fiainkat könyörtelenül és kérlelhetetlenül felfalják — hitel-politikájuk segítségével.

A magyar nemzetiszocialista államhatalom a pénzkibocsátás és hitelnyújtás jogát nemzetfelségjognak fogja nyilvánítni, a takarékbetétek elfogadásának és gyűjtésének jogát megfelelően fogja szabályozni. E felségjogot az állam a Nemzet szolgálatára megszervezett hitelszervezetekre fogja átruházni.

A Magyar Nemzeti Bank RT. — mint részvénytársaság — meg fog szünni és a magyar nemzetiszocialista államhatalom egyik végrehajtószerve lesz. Főtanácsa, melyben jelenleg kizárólag a bankokrácia, a nagyipar és nagybirtok képviselői foglalnak helyet, az érdekképviselők kiküldötteiből fog összetevődni. Az érdekképviselői főtanács állapítja meg a nemzetháztartás szükségleteit, javasolja a hitelszükségletet.

Nemzetgazdálkodást vezetünk. Az állam ezt szolgálja minden erejével. Csak államháztartás vezetése ennél fogva nem elegendő. A Hungarizmus megkívánja a nemzetháztartás vezetését. Ezért a kibocsátandó bankjegymennyiség és hitelnyújtási szükséglet a nemzetháztartás szükségleteihez fog alkalmazkodni.

A Hungarizmus anyagi rendje eszközrendszer és parancsolóan szolgálja a magyar népi közösség erkölcsi és szellemi rendjét.

A szociálnacionálé, mely az anyagi rend szocialista rendjét alkotja, kíméletlenül örökös azon, hogy a Hungarizmus rendjének első és legfontosabb életszolgája ne lázadhasson fel sohatöbbé a magyar népi közösség és talajgyökeres embere és az általa tudatosan törvényesített erkölcsi és szellemi rend ellen. A történelmi materializmus letaszított bitorolt trónjáról, lázadása az erkölcs és szellem ellen leverett; nemzetünk által kényszerítve helyet ad a valóságos Hazának és a valóságos Magyar Népi Közösségnek.

V. A HUNGARIZMUS ÉS A NÉP

1. A PARASZT

A Paraszt nemzettartó.

Bár sok út vezet a paraszthoz, mégis mindegyik hosszú, türelmetigénylő és mindegyiknek végeredményben a magyar nemzetiszocialista parasztállam valóságába kell torkolnia.

A paraszt lelkének, testének, érzelem- és érdekvilágának teljes ismeretére van szükségünk, hogy meglássuk, milyen bordázatú állami testbe önthető a kétmillió önálló paraszt és a több, mint két és félmillió lelket számláló mezőgazdasági segédszemélyzet.

A magyar paraszt lelkét, a magyar paraszt testét és a magyar paraszt akaratát fejezzük ki és öntjük valóságba tulajdonképpen a magyar parasztállam felépítésére.

Célunk a valódi társ- és sorsközösséget jelentő magyar parasztállam megvalósítása. A magyar nemzetiszocialista mozgalom és harcokai ezért küzdenek.

A parasztság nemzetünk fennállásának igazi pillére, mely nélkül elpusztult volna nemcsak a magyarság, hanem eltűnt volna az a középosztály is, mely elsősorban ebből a parasztságból nőtt ki és édes szülője helyett hűtlenül ma a parasztságot mostoha gyermekévé tette.

Ez a parasztság, mely nemcsak Dózsa Györgyökkel indult a felszabadulás felé, mely nemcsak késői leszármazottja a jobbagysors keserű kenyerén élt elődöknek, hanem bölcsője, kútja, törzse tudott lenni évszázadokon át a kialakuló nemességnek, főnemességnek.

Ez az a parasztság, mely nemcsak legendás hősiességű tömegekkel, hanem legendás hírvé kiváló vezérekkel ajándékozta meg a magyar történelem háborús korszakait.

Ez az a parasztság, mely tudós hírességű papokat és tanítókat adott a Hazának, hogy önmaga árván, vezetés, tudás és hit nélkül bolyongjon hontalanul a Hazában.

A liberális gazdasági rendszer emlőin táplált irodalom a magyar parasztot mindig neveléséges, valótlan formában állította a vezetők tudata elé. Ahelyett, hogy a paraszt külső és belső alakját teljes méltóságában, fontos nemzeti szerepének megfelelően, az igazsághoz híven szerepeltette volna, legtöbbször olyan tulajdonságokkal ruházta fel, amelyek hazug és hamis képet adtak róla. Akiknek szeretettel kellett volna foglalkozni az oroszslánnal, azok ketrecbe zárták, a vástott liberalista suhancok pedig rémmeséket terjesztettek róla, rontották méltóságát, gúnyolták, piszkolták és ahol lehetett megalázták.

Széchenyi István már akkor lefektette a magyar nemzetiszocializmus parasztállami lényegének alapját, amikor kimondotta: „A saját birtok varázsa... és pedig olyan birtoknak, mely... éppen elég

oly háznép eltartására, mely nem tesz és ír rendelkezéseket, nem parancsol, hanem maga forgatja az eke szarvát, ásót, kapát...

A paraszti lélek egyike a legelzárkózottabb területeknek és oda csak azok juthatnak be, akiket bizalmával maga megajándékozik. Bizalmat nem fogad el, ő ajándékozza azt önszántából. Világosan él benne a tudat, hogy neki van legfontosabb szerepe az állam életében.

Érzi hivatásának jelentőségét, életkörülményeinek egyszerűsége mellett is. Ebből érthetjük meg azt, hogy a paraszt mindig megbecsüli az összes dolgozó társadalmi rétegeket.

Az osztályharcot sohasem ismerte, de erre az útra nem is kerülhet, mert világos előtte, hogy minden osztályuralom dacára mindenben, mindenkor övé a döntő szó.

A parasztot szeretik hasznosónak feltüntetni. A parasztnak mérhetetlenül gazdag tapasztalatai vannak a gyakorlati életet illetően, melyeket nekünk kell ellesni tőle, mert nem adja tovább. Akit pedig a természet megoktatott, abban álszent érzelmek nem maradnak, csak bölcsesség, higgadtság, szükségyszerűség, gyakorlati észszerűség. Aminek tehát jóságáról és szükségéről meggyőződött, azt az élettől álszemérem nélkül elfogadja és kinyújtja érte a kezét. Bármennyire is az a látszat, hogy a paraszti lélek anyagiasság tulajdonságokat mutat, ez csak látszat, mert ott él benne minden nemes magasrendű alkotás nélkülözhetetlen feltétele: a szép hite, a szép szomja, a szép egészséges költészete, a szép meglátása, a szép követése. Népi művelődésünk, népi művészetünk népi zenénk, továbbá minden népi megnyilvánulás, amely erősít, bátorít, felemel — a parasztból ered.

Téved az, aki a parasztot körmönfontnak, ravasznak, felebaráti-szeretettel nélkülinek látja. Ezek nem a parasztság típusaiban vannak! Az ő körmönfontossága, ravaszsága, szeretetnélkülisége csak egyenlő minőségű védőfegyver. Önmagunkra vessünk, ha mindent kételkedve, gyanakodva fogad, mert eddig minden alkalommal becsapta az a vezetőréteg, melytől a helyes nemzeti és szocialista úton való vezetést joggal várhatta volna.

A magyar paraszt a mai rendszerben adót és zsidót fizet. Egész élete munkája ebben merül ki. Termelvényeiért olyan összeget kap, amilyent adnak neki, fizetni viszont úgy fizet, ahogyan követelik tőle. Amit neki adnak és amit tőle követelnek, az nem áll arányban. A különbségből adódik az egyke-egyse, a tüdővész, a rongyossága, a testi-lelki és szellemi elgyengülése, hitetlensége és bizalmatlansága mindazzal szemben, ami vezetését és irányítását jelenthetné.

A magyar paraszt önhibáján kívül eladósodott. Mesterségesen és mesterien húzták ki lába alól a földet. Parasztságunk erkölcsi, szellemi és anyagi csődbe került. Csődbe kellett jutnia, mert magyarságunk testét képezte, magyarságunkat pedig már régen hurcolják a vesztőhely felé.

Mi magas fokon álló parasztállamot fogunk teremteni, melyben a magyar munkásság elválaszthatatlan a paraszti termeléstől. A matiszti a birtokszerzést, de az elképzelhető legnyomorúságosabb meg-

gyar paraszt és a magyar munkás képezi államiségünknek azt az alapját, amelynek megépítésében, megtartásában és megvédésében a magyar értelmiség a magyar katonával a felelősséget egyenlően viseli.

Az 1914—18-as világháború után a magyar parasztság három élesen elkülöníthető rétegre tagolódott.

Az egyik réteg az, amelyik a háborúból hazakerült. Bejárta egész Európát, a félvilágot, látóköre lényegesen bővült, egészen más, mint az otthon maradt öregeké. Ez az 1880 és 1900 között született parasztréteg egyike a legnagyobb csalódásokon átment társadalmi csoportnak. Ez a népes csoport már cselekvő részese volt a világháború előtti életnek és így joggal várhatta, hogy véres szenvedései és háborús áldozata után jobb magyar világot lát majd maga körül. Helyette azonban még sokkal rosszabbat kapott, tele ugyanazokkal a hibákkal, amelyek a háború előtti parasztéletet annyira megkeserítették.

A másik parasztréteg, amelyik 1900 és 1910 között született. Ez a réteg a háború előtt még gyermek- vagy serdülőkorban volt, nem kaphatott semmi részt a „békebeli” szenvedésekben, de annál több jutott neki a világháború alatt az otthoni nyomorúságból. Ez a réteg még gyermekfejjel a családfő munkahelyére állt és annak minden terhe gyermekvállalain nyugszik. A harcoló szülő, apa és családfő helyett kellett dolgoznia. Ez a réteg jól tudja, hogy hiába volt a háború alatt a hatalmas gyártelep, vagy a pénzzel tömött bank — kenyeret egyedül a föld és a földbe fektetett munka tud biztosítani. Parasztságunknak ez a rétege fiatalon kezdte meg a legfontosabb területen, a kenyértermelés területén a küzdelmet s így teljes joga van követelni, hogy a háború utáni idők vezetésében neki is része lehessen.

A harmadik parasztréteg az, amelyik 1910 és 1920 között született. Már nem tud semmit a háború előtti életéről, csecsemőéveit öntudatlanul élte végig, amikor családfők elpusztultak, megnyomorodtak.

A háború utáni nevelésük egész más irányba, más formában indult, mint ahogy az előbbi korosztályoké alakult. Sokan közülük a gyermeki idők távlatában meghalványodott családi szokásokat, formákat, jellegét véglegesen elvetik és olyan elvek szolgálatába állanak — kommunizmus, agrárszocializmus, agrárszocialista forradalmi megmozdulások — amelyek a mult balga és könnyelmű megtagadása, tehát saját pusztulásukra vezetnek.

A magyar nemzetiszocialista állam az erkölcsileg, szellemileg és anyagilag széttagolt magyar parasztságot újra összekovácsolja és visszahelyezi ősi jussába, a magyar föld osztatlan birtokába. Megerősíti erkölcsileg, szellemileg és anyagilag; egészséges új vezető-közép osztály megteremtésére alkalmassá teszi, végül megadja neki eddig teljesített kötelessége jutalmát — a magyar nemzetiszocialista parasztállamot.

A liberális-demokrata államszemlélet — mely az állam életjelenségeit kizárólag önző, materialista szemszögből ítéli meg — ridegen leszögezi, hogy a nagybirtok hitelképesebb, tőkeerősebb, termelésben

szakszerűbb és eredményesebb, végeredményben tehát gazdaságosabb és hasznosabb intézmény az állam szempontjából, mint a kisbirtok. Éppen ezért a liberális-demokrata államrendszerek a kisbirtokosrendszernek a nagybirtok rovására való intézményes kifejlesztését már eleve — önző okokból — akadályozzák és ellenzik.

A nemzetiszocialista államszemlélet az aranybortyú imádatát elveti és helyébe a munka megbecsülésének eszméjét állítja. A munka megbecsülése elleni bűnnek tartja a nagybirtokrendszernek vak tőkeimádatból folyó olymértű fenntartását, mely a fizikai mezőgazdasági munkával foglalkozó tömegek számára nemcsak hogy lehetetlenné teszi a birtokszerzést, de az elképzelhető legnyomorúságosabb megélhetési-viszonyok közé szorítja őket, a meglévő kisbirtokososztályt pedig a gazdasági élet aránytalan harcában magára hagyja és ezzel egykészesnek, sorvadásnak és tengődésnek teszi ki.

Éppen ezért a magyar nemzetiszocialista állam meg fogja találni a módját annak, hogy a jelenlegi mezőgazdasági proletariátust becsületes munkája ellenértékeképpen a nagybirtok rovására kisbirtokos osztállyá alakítsa át, valamint arra is módot talál, hogy megfelelő szövetségi rendszerek létesítésével, szakoktatással és irányított gazdálkodással a kisbirtokot az állam szempontjából is sokkal hasznosabb és gazdaságosabb intézménnyé fejleszthesse, mint amilyenek a liberális-demokrata rendszerek nagybirtokai.

Beleágyazzuk nemzetünket a magyar földbe, hogy legyenek biztos, örök, szilárd alapjai, melyekről le nem taszíthatja többé soha senki!

A magyar nemzetiszocialista parasztállam tehát nemcsak adott-ság kényszerítette államrendszer, hanem a magyar nemzet természetes végvára. Végvár minden imperialisztikus törekvés ellen, jön az belülről, kívülről, akár gazdasági, akár szellemi pusztító fegyverekkel.

2. A MUNKÁS

A munkás nemzetépítő.

A paraszthoz az út a természetén át vezet. A munkáshoz ideológián keresztül.

Sok út ágazik a paraszttal, melyeknek mindegyike járható anélkül, hogy emiatt a többi be kellene temetnünk és meg kellene semmisítenünk. A munkáshoz azonban csak két út vezet: a régi ideológia útja és az új ideológiáé. Amint az egyik célt ér, a másik önmagától megsemmisül. Ilyen és ez a különbség, amikor a nemzetiszocialista mozgalom népi-közösségünk e két leghatalmasabb rétegének megnyerésére indul.

A paraszthoz vezető út természeténél fogva inkább taktikai, a munkáshoz vezető út inkább stratégiai: tehát az első gyakorlati, a másik szellemi fegyverekkel hódítható meg. Ez az első alapvető törvény munkásmozgalmunkban.

A paraszttal gyakoroltatni kell a magyar nemzetiszocializmust, a munkásnál tudatosítani kell azt, mert a tudatosítás után ő maga fogja gyakorolni. Ez a második alapvető törvény munkásmozgalmunkban.

A paraszt a magyar nemzetiszocialista mozgalom küzdelmeinek szempontjából nem cselekvő tényező, mert csak azt fogadja el, azért harcol, ami már bevált. Amiről még nem tudja, hogy beválik-e, azal szemből a várakozás álláspontjára helyezkedik. Magatartása új dolgok érdekében a réggel szemben legfeljebb annak szenvedőlegesen ellenállásáig vihető. A munkás azonban az egyszer már szívvel, értelemmel tudatosult ideológiáért, még mielőtt gyakorlatát élvezné, mindenkor végsőkigmenő hősies harcra kész, sőt csak azért harcol, hogy az önmagában tudatosított ideológiát győzelemre vigye és belőle tényleg gyakorlati rendszert alkosson. Ebből folyik, hogy minden ideológia győzött, amikor a munkásság magáévá tette és — tekintet nélkül természetes fejlődési fokozataira — mindenkor gyakorlati-rendszerré is vált. Ez a harmadik alapvető törvény munkásmozgalmunkban.

A parasztság részletcsoportonként vonható át egy új rendszerbe. lassan átmozsolódik az új életformák keretei közé. A munkás tudatosan, önként kiszakítja magát a régi ideológiából, megsemmisíti azt a teljes egészében, nagy lendülettel átdobja magát az új ideológia által alkotott életkeretekbe. Erejéből átmenetileg sem veszít, sőt erejét fokozza, mert tudja, vallja és hiszi, hogy az új ideológia a réggel szemben számára erőgyarapodást jelent. Ez a negyedik törvény munkásmozgalmunkban.

A paraszt lelki és gyakorlati világa kimondottan az egocentrikus szocializmus, melynek legszélesebben kiművelhető alapja a föld szocializálása. Szocializmusát tovább fejleszteni nem tudja, de azt nem is lehet. A munkás lelki és gyakorlati világa teljesen átfogó, a népi-közösséget teljes általánosságban átölelő. A munkás szocializmusa tehát a népi- és társadalmi szocializmus. Ez az ötödik alapvető törvény munkásmozgalmunkban.

És ez így is van rendjén, mert a paraszt nemzettartó: tehát helyben áll, tart, véd; a munkás nemzetépítő: támadja tehát a töretlent, a parlagon heverő erkölcsi, szellemi és anyagi néptermelési területeket.

A parasztságnál azt bizonyítottuk, hogy egymástól elhatárolható három rétegre oszlik. A három réteg közös vonása, hogy elégedetlen a mai viszonyokkal, de biztos, hogy a mai rendszer alapjaiban segíthetne bajaikon: a mai rendszert mind a három réteg további időkre is elfogadná. A munkásság ezzel ellentétben nem tagozódik szét. Elégedetlen pedig — és ez a lényeges — marxista ideológiájának csődje miatt.

Abban a rendszerben kellett elhatározni, amelyben hitt, amelytől remélt, amelyért harcolt és amelytől boldogulását várta. Marxista ideológiájának csődtömegével nem tud mit kezdeni. Nyakán van és taszítja erkölcsi, szellemi és anyagi megsemmisülés felé. A marxista ideológiát akkor sem fogadná már el, ha kommunista gyakorlata valamilyen ördögi politika révén újra lábat vetne Hazánkban. Ez a hatodik alaptörvény munkásmozgalmunkban, egyúttal a legfontosabb is, mert ennek tudata kiváló harcifegyvert ad mozgalmunk kezébe.

Hungarista Mozgalmunk célja: a magyar munkásság megnyerése a magyar nemzetiszocialista ideológiának.

A feladat nem könnyű és nem nehéz.

Nem könnyű azért, mert ideológiánk új, ismeretlen, hiszen az eddig nemzetiszocialista államok ilyen ideológiát még nem alkottak s ebből a szempontból csak a marxizmus és kommunista gyakorlatának határozott tagadását ismerik.

A munkásnak azonban több kell tagadásnál! Állítást követel, hogy legyen mivel helyettesítenie azt a szellemi irt, amit a régi ideológia önkéntes és örömteljes kivetése hátrahagyta. Ha nem kap helyette mást: az új rendszerben nem lát egyebet, mint a régi nyitottabb ideológiának bizonyos zárt keretek közötti lehetséges kiteljesedését és így nem csodálható, ha az új rendszerben, melyet a nemzetiszocializmus hirdet és valósít meg, sokan a régi ideológia egyik evolúciós lépcsőfokát vélik felismerni s helytelenül a nemzetiszocializmusban nemzetkeretek közé szorított kommunizmust látnak.

Nem nehéz viszont a feladat, mert a munkásság helyzete a marxizmus rendszerének gyilkos ölelésében végzetesen megingott, de nem azért, mert elfogadta volna már a nemzetiszocializmust, hanem azért, mert kiábrándult a marxizmusból és ideológiai életéből már ki is vetette azt. A munkásság látja, hogy ahol a nemzetközi nagytőke-rendszert marxista alapon buktatták meg, elbukott a marxizmus is, egész kommunista gyakorlatával egyetemben; ahol viszont a nemzetiszocializmus buktatta el a nemzetközi nagytőke-rendszert, ott a marxizmus végleges bukása mellett a munkásság megtalálta erkölcsi, szellemi és anyagi létfeltételeit.

Mindebből pedig az következik, hogy a nemzetközi nagytőke, a liberalizmus csúcseljesítménye és a marxizmus egymás célkitűzéseit kiegészítve harcoltak, egymást mindenkor támogatva, sohasem voltak ellenségek, sőt a marxizmus a liberalizmus édes gyermeke. Természetes tehát, hogy a liberalizmus bukásában magával rántja a marxizmust is. Ebből végeredményben az következik, hogy a liberális gyakorlati rendszereket kell megbuktatnunk, ha a marxista gyakorlatok lehetőségeit egyszer s mindenkorra ki akarjuk irtani a nemzetek gyakorlati rendszerlehetőségei közül.

A magyar munkás türelmetlen pártjával, önmagával és munkásszervezeteivel szemben, mert régi eszméiben csalódott. Miután azonban a mai mostoha beállítással szemben még mindig a meglévő munkásszervezetei segítségével tudja csak valahogy biztosítani és

védhetni megélhetési — nem ideológiai — érdekeit: a magyar munkás ma opportunistá is lett. Munkásvezéreink tehát szociáldemokrata evolúciós értelemben már nem marxisták és a mi szempontunkból még nem nemzetiszocialisták. Magyar munkásaink tehát ideológiai szempontból elkeseredett szocialisták, megélhetés szempontjából opportunisták elkeseredett szocialisták.

Adjunk számukra kenyérbiztos hazát, munkászszerető nemzetet, építsük őket bele népiközösségünk igazságos erkölcsi, szellemi és anyagi rendszerébe, adjuk számukra hungarista mozgalmunk ideológiáját is és megkapjuk a magyar nemzetiszocialista munkást, a magyar nemzetiszocialista államrendszer egyik hatalmas, szerves támaszpontját.

A magyar munkás joggal vádolja a Haza és a magyar nemzet nevében:

a polgári-társadalom vezetőit, hogy 1918—19 után, amikor a munkásság ráeszmélt a nemzetközi munkáscélkitűzések hazug haszontalanágaira, amikor rájött arra, hogy az internacionalizmus a zsidó nagytőke szolgálatában áll, a társadalom vezetőrétegei ahelyett, hogy szervesen beállították volna a magyar nép jog, munka és megbecsülésen alapuló egységébe, belerúgtak, vele szemben rideg közönyt tanúsítottak, sorsával szemben hányavetiek és pöffeszkedőek lettek, küzdelmeit semmibe sem vették, elnevezték „bűdös proli” szégyenszóval és Csonkahazánk erkölcsi, szellemi és anyagi felépítését nélküle és ellene csinálták meg; nemzetrontó és munkásrontó vezetőivel meggyeztek és megalkudtak a nemzet és munkás kárára, kényszerítve a munkást arra, hogy ahhoz menjen vissza, akit megűtölt, meggyűlölt eszméivel és vezetőivel együtt;

a kormányt, mert „munkásvédelmet” a nagytőkén és a fajszocialista zsidó szociáldemokrata pártvezetőkön keresztül hajtja végre, a munkástól hazafiasságot, nemzetszeretetet követel, de nem ad számára biztos hazát, munkászszerető nemzetet;

a pártokat és az egyesületeket, mert a parasztot elrántották a földtől, a munkást munkahelyétől, az értelmiséget a nemzettől, egész társadalmunkat szétszórvasztották és nem a hatalomért harcolnak, hanem a hatalom árnyékában önző, egyéni célokért és komolytalan programjaikkal az osztályellentéteket még erősebben élesítik és mélyítik;

vallás-erkölcsi életünket, mert úgy érzik, hogy a nemzetet elválasztották Istentől, megrendítve a magyar munkásban Isten, Haza, Nemzet és Család elválaszthatatlanságának hitét;

a szociáldemokrata munkásvezetőket és a kommunista internacionálét, mert teljesen kiszolgáltatta őket a nemzetközi zsidó nagytőke kénye-kedvének, a nemzetközi zsidó nagytőke és a polgárság vezetőrétegének malomkövei közé szorította s míg a két malomkö között vergődik, morzsolódik, az egyik még inkább rabszolgát, a másik még inkább ellenséget csinál belőle — mert a marxizmus kiölte a munkás Istenbe és Hazába vetett hitét, helyébe nem tudott egyebet

adni, mint erkölcsi, szellemi és anyagi bitangolást és aljas ösztönök törvényeit;

önmagát, mert sorsának intézését nem vette saját kezébe, hanem hagyta, hogy régi ideológiájának hazugságai és természetellenes voita miatt mindenki üssön és verjen rajta!

A magyar munkás eddig kért, nem hallgatták meg. Követelt, követelését nem teljesítették. A Haza és a Nemzet nevében Hungarista Mozgalmunk harcának keretében most már el fogja foglalni saját akaratóból és erejéből azt a helyet, amelyre a jog, munka és megbecsülés alapján a magyar népiközösségben jogosult.

Hirdetjük tehát a szociálnacionálé harcát, mely a magyar nép összes dolgozóit istenhit, hazaszeretet és szocialista népi jólét alapján fogja össze.

Magyar nemzetiszocialista mozgalmunk ideológiájának leghatalmasabb ereje az, hogy minden dolgozót összefog, akár szerszámmal, akár kapával, kaszával, akár agyával dolgozik és megköveteli tőlük, hogy tudatosan cselekvő hazafiak és tudatosan cselekvő szocialisták legyenek egy személyben.

Kiragadjuk tehát a szocializmust a szűk keretű és szűk határá osztályszocializmusból, mely eddig csak az ipari munkásosztály privilégiuma volt és átültetjük a nemzet minden életformájába, minden tagjába, minden rétegébe, teljes egészében, mert megszületésétől kezdve itt lett volna helye. Ezzel a marxizmus alaptétele: osztályharccal és rémuralom eszközével kivívott osztályuralom önmagában összeomlik, megsemmisül. A munkásság, mint magyar munkás elfoglalja méltó helyét, mely az államrendszerből őt jogosan megilleti, a jog, munka és megbecsülés alapján.

A magyar nemzetiszocializmus megadja dolgozóinak új ideológiáját a szociálnacionáléban. Ez magába öleli a szocialista nacionalizmust és a nacionalista szocializmust és véget vet annak a hazugságnak, hogy nacionalizmus és szocializmus tűz és víz, egyesíthetetlen. A marxizmus nemzetköziséget elveti és felépíti a nemzetköziséget.

Úgy építettük föl mozgalmunk szellemi építményét, hogy a magyar munkás megtalálja benne új ideológiáját. Meg vagyunk győződve, hogy ez az új ideológia nemcsak a munkásban fog elhatározást kiváltani, hanem elfogadásra talál mindazokban az államokban, melyekben működnek ugyan nemzetiszocialista rendszerek, anélkül azonban, hogy a nemzet dolgozóinak ideológiai valóságot és gyakorlatot tudtak volna adni.

A magyar nemzetiszocializmusban a Hungarizmus népiközösségünk erkölcsi, szellemi és anyagi valóság alapját képezi. A szociálnacionálé ideológiája és gyakorlata nemzetünk nemzeti és szocialista munkarendjét adja. A nemzetközösség ideológiája és gyakorlata pedig nemzetünk erkölcsi, szellemi és anyagi viszonyát határozza meg más nemzetek nemzeti és szocialista rendjéhez.

A zsidóság teljesen el fogja veszíteni munkásvezető szerepét. A mi mozgalmunk tényleg és véglegesen elpusztítja a marxizmust, ennek melegágyát, a liberalizmust és szellemiágyát, a szabadkőművesiséget. Helyette beültetjük az örök ideológiát: az erkölcsileg, szellemileg és anyagilag kiteljesült nemzeti és szocialista államok kölcsönös jogelismerését, megbecsülését, egymást kiegészítő, haladó fejlődését és békés viszonyát.

3. AZ ÉRTELMISSÉG

Az értelmiség nemzetvezető és irányító.

A paraszthoz az út a természetén át, a munkáshoz régi ideológiájának megsemmisítésén keresztül vezet. Az értelmiséghez lelki és testi újjászületésén keresztül, hitének, önbecsülésének és az elhivatás felemelő tudatának visszaültetésén keresztül jutunk el.

Eleve hangsúlyozzuk, hogy értelmiség alatt nemcsak a középosztályt értjük. Ez csak egyik alkotóeleme az értelmiségnek, amelynek gyűjtőfogalmába tartoznak mindazok, akik a tudatos értelmén keresztül valamely közület felelős irányítását, vezetését személyes tudásukkal és cselekvésükkel kiérdemelték.

A parasztságnak és munkásságnak tehát éppen úgy meg van az értelmiségük, mint ahogy a középosztály egyes rétegeinél nincsen meg.

Az értelmiségből kerül ki az állami és népiélet szellemi vezető-kara. A magyar nemzetiszocialista államban az értelmiség köréből fogjuk meríteni államrendszerünk legfontosabb irányító és vezető szervét: a nemzetvezérkart.

Önbecsülését meg fogja találni értelmiségünk, amint szerves részévé válik népiközösségünknek; a felelősség nem egyedül a technikai feldolgozásra, hanem magára a lényegre fog hárulni, mely a nemzet valamely kérdését helyesen eldönteni és megoldani hivatott.

Mi nem „aktafelelős” bürokratákat nevelünk, hanem nemzetfelelős vezetőket. Még a legjelentéktelenebbnek látszó ügykörökben is. Papírosokért élni még a halálnál is rosszabb; ezért voltak az értelmiség hivatalokba zárt tömegei élő halottak. Betűmunkások voltak legnagyobbbrészt, hatáskör és önállóság minden szabadsága nélkül, az ereikben szunnyadó alkotásvágy, a szívükben élő nemes érzések kielégítésének legkisebb öröme és reménye nélkül.

Holt minden betű, csak a betűk szelleme az élet. Népünkért, nemzetünkért küzdeni: ez az a munka, amelyből a lelki és erkölcsi örök fakadnak. Értelmiségünk munkájának — tehát életének is — erőteljes értelmét fogja látni. Felszabadul a céltalan teljesítmények, a ki-

ábrándító hiábavalóságok, a tehetetlen vergődések és eredménytelen erőfeszítések lidércnyomása alól, mely a liberális multban mellőre térdelt, férfiasságát, szellemiségét és egész egyéniségét fojtogatta.

Lelkileg és erkölcsileg megerősítjük, hogy a magyar látóhatárt átfogó tekintetével élesen fel tudja ismerni, hogy a nép és a Haza ideálja az, amiért élni és dolgozni kell.

Az értelmiségnek kell elsősorban nemzettudatosnak és tudatos szocialistának lenni, hogy elsőrendű nemzetfeladatának megfelelhessen.

Értelmiségünk elszakadt nemzetünkől, de részben bűnös kezek szakították el tőle. Elszakadt, amikor bürokrata lett; elszakították, amikor az ismert módszerek szerint Csonkahazánk erkölcsi, szellemi és anyagi leigázásánál a nemzettestet először részekre bontották széjjel, hogy ezeket aztán külön-külön megverhessék.

Értelmiségünk egy ilyen leszakított és külön megvert rész volt.

A középosztály gerinctelensége, nemtörődömsége, a földtől való idegenkedése, a nemzet-élet ezirányú gyakorlati megnyilvánulásaitól való húzódozása, lélektelen gépszerűsége, hitetlensége, erkölcsi elűzködése, élanegyesedése: mindannyi ténye és eredménye a bűnös kéznek, mely gyökértelenné süllyesztette és erkölcsi, szellemi és anyagi tengődésre kárhoztatta. Önmagában meghasonlott és fásulttá undorodott lelkében minden hazafias, nemzetmentő megmozdulás iránt fásult és érzéketlen maradt.

Értelmiségünkben három rétegcsoporthat figyelhetünk meg. Ezeket azonban nem a születési korosztályok csoportosítása, hanem az értelmiség megnyilvánulásai határozzák meg.

Az első csoportba tartoznak azok, akik zsidó szellemmel és zsidó vérral vannak megfertőzve. Ezt a csoportot leginkább a középosztály felsőbb rétege adja. Ezek a jelenlegi rendszer minden előnyét élvezik. Ők lesznek tehát azok, akik az osztályegység alapján az új rendszer minden hátrányát el kell majd tűrjék. Ezek azok, akiknek nincs egyéni meggyőződése, vagy ha volt, eladták. Akiiknek szeme csak azt látja, amit a zsidó érdekek engednek, tőlük csak azt hallja, amit a háttérből súgnak, szájuk csak ennek a nemzetgyilkos érdeknek szószólója.

Bérbevett és elkárhozott lelkek. Előttük a pénznek és nyomornak nincs szaga, az élet indítékainak nincs jelentősége. Mások és egész nemzetük nyomorával szemben érzéketlenek, de saját bajaikon minden halandónak sajnálkoznia kell. Áruló, önhitt, elkényeztetett, üres vázak, nemzetünk heréi. Ők hazánk igazi szellemi és erkölcsi elősdi-jei, akiknek henye boldogsága azon alapszik, hogy maguk sem tudják hová süllyedtek és maguk sem tudják, mit tesznek. Különböző lelkiismeretük és bűntudatuk korbácsa halálra ostromozná őket.

Ez az a csoport, amely harcunkból, nemzetünk élet-halál harcából magát kivonja. Mozgalmunk szempontjából számításba nem jönnek. Velük való foglalkozás meddő időpocsékolás.

A második csoportba tartoznak azok, akiket fásulttá tettek az első csoportba tartozók bűnei. Aki megundorodva és elfáradva feladták meggyőződésüket és gerinctelenné váltak. Akaraterejük elvesztett. S bár lelkük hamujában megvan az emberi és magyarabb élet alkotó reménye, mintegy megbűvölve süllyedtek a tehetetlenségbe.

Ezeket a típusokat leginkább a középosztály úgynevezett lateiner rétegében, a közigazgatásban és a magánalkalmazottak tömegeiben találjuk meg. És mert ilyenné tették őket, lecsigázott, aláztos, ijedt páriaként kiszolgáltatnak mindig mindenkit, aki hatalmát érezteti velük. Ők azok, akik sodródhatnak az események forgatagában, mert elvesztették gyökereiket a nemzetben. Ők a legboldogtalanabbak, mert értelmük és tudatuk gyakran rávilágít romlaltan lelkük mélyén a helyes útra.

Tudnak a nemzettel érezni, de már nem tudnak vele cselekedni. Ők azok, akiket a tragikus gátlások alól a mi mozgalmunknak fel kell szabadítani. Ez az a csoport, amelyik harcunkból, nemzetünk élet-halál harcából nem mer, nem tud, de nem is akar kibujni. Ez az a csoport, amelyiknek elsősorban vissza kell adni önbecsülését, férfiasságát és elsősorban vissza kell, hogy öleljük őket a népi közönségbe. Ez az a csoport, amelynek végre állást kell foglalnia: itt vagy amott! Mert aki értelme minden erejével, szíve minden bensőségével nincsen velünk, az ellenünk van.

Mozgalmunk felvilágosító munkája ennél a csoportnál nem meddő, nem időpocsékolás — ellenkezőleg: nemzetapostoli és megváltó munka. Ne türelmetlenkedjünk, ha visszautasításra találunk. A gátlásokkal teli egyén kifelé mindent visszautasít, de mindent — amit kívülről kap — megtart bensejében, nem tud tőle szabadulni.

A harmadik csoportba tartoznak azok, akiket gyöngyszemeknek kell neveznünk s akiket a legnagyobb szeretettel kell magunkhoz ölelnünk, mert élénk jönnek tudatosan, lelkük, szívük, értelmük minden kincsével; romlaltanok, egészségesek és a felelősségvállalás bátor és férfias öröme telíti őket.

Ezeket leginkább azok között az értelmiségbeliek között leljük, akik megőrizték magukban a drága magyar föld illatát, akik paraszti gyökereikkel szívósan kapaszkodnak még a magyar erkölcsök, a magyar szokások, a magyar emlékek, a magyar mult talajában s nem szegyezték átmenteni és vallani faji vonásaikat mindentől, mindenben, mindenütt ennek az idegen és vad életnek ellenséges légkörében.

Ez az a csoport, amelyik nemzetével együtt örül és sír, áll vagy bukik, él és meghal. Amelyik mindent nemzete szemével lát és nemzete szívével érez. Igaz, meg nem alkuvó, felelős, nemzetmentő, nemzetirányító és — vezető réteg.

Felelősséget vállal habozás nélkül mások helyett is, ha meggyőződése, hogy amit vállal, az a nemzet érdekében áll. Ez az a csoport, amelyik harcunkból sohasem fog távolmaradni.

Mozgalmunk elsőrendű célja legyen, hogy ezt a csoportot legbensőbb kapcsolatba hozza munkásmozgalmunkkal. Ebből a csoportból építhetjük föl államiságunk felelős irányító és vezető szervét: a nemzetvezérkart, mert meggyőződésünk és hitünk, hogy jobb, becsületesebb, tisztább kezekbe népiközösségünk erkölcsi, szellemi és anyagi élete nem kerülhet.

4. A NŐ, GYERMEK ÉS IFJÚSÁG

A nő, gyermek és ifjúság nemzetünk halhatatlanságának zálogai.

Ki mint neveli ifjúságát, úgy látja nemzete jövőjét. A nő beállításának módjától függ, hogy egy államiság milyen erkölcsi magasságot tud elérni és tartani gyakorlati életében.

A gyermek és családjog lefektetése lesz magyar közösségi életünk alaptörvénye. Azok az eszközök, melyeket erre vonatkozó törvényeink erőteljesen biztosítani és védeni fognak, ezek:

a családi élet tisztasága, erkölcsi, szellemi és anyagi feltételekkel való megteremtése, az anyai hivatás megbecsülése — messzemenő biztosítása annak, hogy az anya szent öle minél dúsabb és egészségesebb gyermekáldást hozzon; végül az örökösödési-rend új felépítése a népszaporulat fokozása érdekében;

törvénytelen gyermeket jog és törvény előtt nem ismerünk. Az egy apától származó gyermekek egyazon jogokat fogják élvezni a népnevelés és örökösödés terén. Minden gyermeknek meg lesz a természetes szülői otthona. Fiatalságunk jövőjének becsületes gyakorlati harcossai vagyunk és maradunk.

A nő igazi, szent és legtermészetesebb hivatását mint anya teljesíti. Az anya az otthon, a család jó szelleme, a gyermek nevelője, az érett ifjú megértő támasza és vigasza, a kenyerért harcoló családfő serkentője.

Az anya a nemzet halhatatlanságának génusza.

Bűnt követ el az a rendszer, amelyik a nőt szent hivatásától elvonja, mint munkást kihasználja és anyagi feltételek után rohanó „férfi-nőt” teremt belőle. Súlyos bűnt követ el az otthon és a család állami népfenntartó intézménye ellen, tehát hazája és nemzete ellen.

A felesleges, komolytalan, gyakran egészségtelen cicomázások és kendőzések a benső szegénységet jelentik. Maguk után vonták, hogy a nő tartalmi-élet hiányában a kifelévaló „látszat-élet” sivár útjaira kerül és így mindinkább eltávolodott igazi élethivatásától. A lehetetlen erkölcsi, szellemi és anyagi körülmények ebben megerősítették. A liberális rendszer, a polgári házasság lehetetlen intézményével, mely éles fényt vet egész erkölcsi lényegére, a hivatalosan és társad-

dalmilag megtúrt barátnőtartás egyik válfaját honosította meg, mely tényleg még csak egy lépéssel sem választ el bennünket a szabadszerелем gyakorlatától. A kommunizmus csak azt akarja törvényesíteni — ha a törvényesítésre egyáltalában képes — amit a liberalizmus társadalmilag és társadalomjogilag már el is fogadott.

Nemzetünk erkölcsi életének biztosítása és védelme érdekében leghatározottabban ragaszkodunk az egyházi-esketéshez, azt minden házasságnál megköveteljük, ettől semmi körülmények között nem térünk el.

Családi életünknek ez lesz az alapja. A polgári házasságok ma divó rendszerét pedig kíméletlenül beszüntetjük.

A válást az állam engedélyezi, de csak szigorúan körülhatárolt olyan esetekben, amelyek nemzeti érdekekkel vannak összefüggésben:

meddőség, fajrontás eseteiben, vagy nemcsak a családra, hanem a nemzetre is kiható ezekkel összefüggő esetekben. Ilyen okokból elválasztott nem hibás házastárs állami engedéllyel újra házasodhat. Új házasságára nézve azonban automatikusan érvénybe lépnek egyházi törvényeink. A hibás házastárs sohatöbbé nem házasodhatik. A gyermek mindenkor a nemhibás házastársat illeti meg. Ellenszenv, kölcsönös válási egyetértés semmi körülmények között sem lehetnek válóokok, legfőljebb büntetést érdemlő okok, amelyeket az állam így is fog elbírálni.

A gyermek államhatalmunk különös védelmét fogja élvezni. A gyermek akkor igazi gyermek, ha legalább három van belőle egy családban.

Az egy gyermek remegő gond, két gyermek külön-külön diplomata az anyai és apai szeretet kettéválasztásában, három gyermek öröm, sok gyermek pedig igazi boldogság.

Nemzetünk akkor lesz boldog, nagy, ellenállóképese, ha a gyermekklármától nem halljuk meg a bölcs politikusok dörgő, honmentő szónoklatait.

Jóízű magyar kenyeret fogunk biztosítani az igazi magyar családok boldog gyermekei számára. A fegyveres nemzet leghatalmasabb fegyvere a gyermek: az egészséges, tiszta, bátor magyar gyermek. Ami fegyvert ellenségeink nekünk szegeznek, az mind ki fog hullani kezükből a megsokasodott, nevető, boldog és egészséges magyar gyermekhadserég támadásától.

A gyermek nevelését párhuzamosan kell irányítani: kapja meg okvetlenül a gyermekszoba-nevelést, hogy gyökerezhessen örökre a szerető otthon és tiszta családiélet mélységeiben és kapja meg a nemzetnevelést, hogy egészséges gyökeret eresszen eltéphetetlenül nemzetében és hazájában.

Ne terheljük túl agyát és szívét olyan dolgokkal, amelyeket megemésztetni még nem tud. Legyünk tisztában azzal, hogy a gyermeknevelésnek ez a párhuzamos felépítése: a gyermekszoba és a nemzetnevelés — döntő befolyású. Tanítsunk és neveljünk.

A gyermek nevelése az otthon feladata. Tanítása államfeladat.

Az ilyképpen felserdült gyermek lélekben, testben és vérben egyaránt tisztán kezdi meg nagy útját, mint ifjú a nemzet életében. Az ifjúság így az otthon megbecsülésére, a család szeretetére nevelve és fajbüszkeségre ébresztve, egészséges tanítási alapokkal ellátva a nemzetnevelés rendszerébe kerül. A tanítás és nevelés ettől az időtől kezdve már az állam feladata. Egymástól nem választható szét. Önálló harcos, lelkes, eszményeket tudatosító, komoly taggá kell válnon a magyar nemzetiszocialista rendszerben. Tanításunkkal biztos alapokat adunk lábai alá, nevelésünkkel elkövetkezendő vezető szerepkörére készítjük elő.

Szaktudással rendelkező, izzó szeretettől és fajszeretettől áthatott vezetőegyenység kialakítása legyen a nemzetvezetés célja. Ifjúságunk minden egyes tagja érezze át és tudja, hogy hivatás vár rá nemzetünk életében, akár szerszámmal, akár ekével, akár szellemével vagy tollával, akár kardjával szolgálja a hazát.

De legyen áthatva attól a tudattól is, hogy nevelésének befejezése után megkapja azt a helyet, melyet nemzetiszocialista életünknek erkölcsi, szellemi vagy anyagi vonatkozásában méltóan betölthet és méltán megkövetelhet.

Az „állástlan diplomások” kérdésének tényét egyedül a liberális államrendszer ismeri. A nemzetiszocialista népi közösségünk állástalan magyar diplomást, munkanélküli magyar ifjúságot nem fog ismerni.

Közösségünk mindenek felett nemzeti és szocialista, tehát e két vonatkozásban mulasztást nem tűr. A mai rendszer diplomás és munkanélküli ifjúságát megfelelő előzetes ingyenes átképzés után a gyakorlati pályákon fogjuk elhelyezni.

Álláshalmozások helyett mindenkinek biztos elhelyezkedést fogunk nyújtani, mert nagy, gyönyörű munka vár ránk, melynek munkahelyei betöltésre várnak. Az ifjúságot beállítjuk fegyveres-nemzetünk és munkás-nemzetünk soraiba és kezébe vagy a harc, vagy a munka fegyverét adjuk. Aszerint, hogy kardot vagy pajzsot kívánunk-e formálni a nemzeti célokért tudatosan cselekvő nemzeti és szocialista ifjúságunk nemes anyagából.

A Hungarizmus fogja egy nemzettestbe, egy nemzetlélekbe a Kárpátok ölelte Dunamedence egész ifjúságát és lényegében harcot és békét hord. Harcot a Hungarizmus valóságáért, békét a valóság megteremtése után a közös munkában nagy Hazánk dicsősége, nagysága és boldogsága szolgálatában.

A Család: a családfő, anya, igaz gyermek a magyar nemzetiszocializmus Hungarizmusának építő, biztosító, védő és törvényesítő alapjai. A családfő a harcosa, az anya a lelke, a gyermek a fegyvere, az ifjúság a megtestesítője.

5. A NÉPCSALÁDI- ÉS KISEBBSÉGIKÉRDÉS

A magyar nemzetiszocializmus a Hungarizmus valóságalapján fogja rendezni a Kárpátok ölelte Dunamedence nagy erkölcsi, szellemi és anyagi kérdéseit. A hangsúly a valóságalapon van. Ennek felismerése, a felismerésből fakadó következtetések, tanulságok határozzák meg azoknak a feladatköröknek megállapítását és végrehajtását, melyek új országépítésünk beállításához szükségesek és az érintett terület civilizált állami és népi rendjének egységét erkölcsi, szellemi és anyagi vonatkozásban egyaránt törvényesítik, biztosítják és védik.

Az egyik valóságalap az, hogy magyar népünk volt egyedül képes arra, hogy az érintett területen ezeréven át szerves állami rendszert építsen meg. Politikailag, társadalmilag és gazdaságilag egyesítette s ebben a terület egységben olyan szerves államtestet hozott létre, amely az elmúlt fejlődésnek, a korszellemnek és Európa gyakorlatának megfelelt, ezekhez idomulni tudott. 1848—49-es években és 1867-ben a nyugatról vett liberális gyakorlati rendszereket igyekezett állami életünkbe átültetni. Államépítésünk tehát mindig párhuzamosan haladt és idomult az európai államépítésekhez. Ez az igyekezetünk azonban csődöt mondott. A csőd egyik oka az, hogy a mintákat olyan államoktól vettük, amelyek erkölcsileg, szellemileg, anyagiilag, vérségi származás és nyelviség szempontjából belső egységüket már elérték, rendszerátültetéseknél tehát csupán belső életük erőteljesnek egymásrahatását kellett megváltoztatniok s már egységes nemzetté rendszereződtek. Ha kezdetleges formában is, de egységes nemzeti akaratot tudtak kifejezésre juttatni: állami célkitűzéseikben nemzetük egységes erő kifejtését biztosítani tudták, az államhatalom célkitűzését a nemzet nemcsak elfogadta, hanem magáévá is tette és az államhatalom akaratának és irányításának megfelelően tudatosan végre is hajtotta: az államcél és nemzeti cél minden kialakult és elfogadott rendszerben egy tudott lenni.

Ezzel szemben a mi ősföldünk elfoglalásakor meg tudtuk ugyan építeni a nyugaton bevált államrendszert nyugati államképzelésekkel, anélkül azonban, hogy az államiságunkat képező népcsoportokat az államiság szerves részévé tudtuk volna tenni, rendszerátültetésünkkel egységes nemzeti akaratot tudunk volna állami célkitűzéseink mellé állítani, államcélunk fedte volna a népcsoportok népi célkitűzéseit.

Azokat a kezdeményezéseket, melyeket az egyes szabadságharcok juttattak kifejezésre egy sajátos, Hazánk adottságainak megfelelő állami és népi, valamint egységes erkölcsi, szellemi és anyagi berendezkedés kialakítására, a hatalmon lévő rendszer erőteljesen — görcsösen ragaszkodva a nyugati államok államiságának külső formáihoz — megakadályozták, lehetetlenné tették olyképpen, hogy a

mindentekintetben egymásra utalt népcsoportokat egymás ellen ki-játszották és Hazánkat évszázadok óta állandó, mindig fokozottabb erősségű erkölcsi, szellemi és anyagi harcok áldatlan színterévé tették.

A másik ok, mely kimondottan az első függvénye és belőle következik az, hogy nem tudtunk nemzetté lenni, nem tudtunk Hazát adni, a Hazában Hont a népcsoportoknak. Mi magyarok Hont foglaltunk, de ebből nem a Haza valóságát építettük meg, hanem csupán ennek hatalmi keretét: az Államot. Államot szolgálni és Hazát szolgálni egyszerre csak úgy lehet, ha a Haza jelenti egyedül az erkölcsi, szellemi és anyagi valóságot, a tartalmat, az Állam viszont ennek a belső valóságos tartalomnak törvényes szolgálatát. Mi magyarok eddig csupán az államot szolgáltuk, ennél fogva elvesztettük azt, ami nélkül nincs állami élet: a Hazát. Az egyes népcsoportok, testvérmiszeteink ugyanezt a hiányt érezték és érzik még ma is és ezért igyekeztek és igyekeznek olyan államkeretben elhelyezkedni, mely számukra egyszersmind Hazát is jelent, tehát a népi valóság mindenkori gyakorlatát és szolgálatát.

Ennél fogva egyes testvérmiszeteink nem azt nézték és nézik, hogy egy geopolitikailag eszményi egységben élnek-e, hanem egyedül azt, hogy az a terület, melyet népcsoportjuk befed, valamint az a népcsoport, amelyhez tartoznak, milyen erkölcsi, szellemi és anyagi viszonyba tud kerülni egy másik népcsoporttal és annak területével. Az 1918—19-ben a mi államiságunkra szakadt szerencsétlenség okait így, csakis így kell látnunk és meglátnunk. A testvérmiszeteinknél mai napjainkban tapasztalható nagy nyugtalanság belső okait ugyan-csak a Haza és Hon valóságának teljes hiányában kell megismernünk és felismernünk.

A másik valóság alap az, hogy nagy Hazánk minden vonatkozásban zárt egységet képez, erőteljesítőinek hatása élesen körülhatárolható területekre szorítkozik.

Földrajzilag medenceország vagyunk, melyet északon és keleten erőteljesen feltüremlett lánchegység ölel körül, széles és tárt kaput mutat nyugat és dél felé: a Duna Nyugat és Kelet természetes gyűjtő és elosztóhelyévé teszi. Ez a földrajzi képe szabja meg geopolitikai helyzetét Európában.

Az egyes népcsoportok tájrészlet szerint helyezkednek el. A szláv népcsoportok a hegyvidéki, a német népcsoportok a dombvidéki, a román népcsoportok az alpesi jellegű hegyvidéki, a magyar népcsalád pedig a síksági területeken kaptak biztos talajt a sajátos népi életformák egyéni kialakítására. A német népcsoportok kivételével — amelyek elszórt népi szigetecsoportokkal hintik be a medenceországot — a többi népcsoportok mind zárt néptömbben helyezkedtek el. Az egyes népcsoportok egymásra való hatása a történelmi helyzetükre való tekintet nélkül mindenkor közvetlen volt. Medenceországunkban vont bármilyen történelmi vagy államisági határok ezt a közvetlen hatást megszüntetni nem tudták. Az itt honos és földbegyökerezett

állandósult népcsoportok geopolitikai egymásrautaltsága ennél fogva nem vitás. Ebből folyik, hogy medenceországunk földrajzi és geopolitikai adottságai miatt nem darabolható fel olyan érdektérületekre, melyeknek erkölcsi, szellemi és anyagi gyűpontjai és súlypontjai a medenceország határain kívül esnek. Természetes súlyterülete a Duna, így tehát erkölcsi, szellemi és anyagi súlya is e vonal mentén kereshető csupán.

Az egyes népcsoportok népi határai nem élesek, hanem az érintkező felüleleten egymásba nyulnak és kevertek. Egymástól soha nem választhatók el, mert az egyes népcsoportok egymásközötti erőteljes erkölcsi, szellemi és anyagi érintkezése életszükséglet. Ez viszont maga után vonja, hogy nem államisági határokat kell húznunk az egyes népcsoportok közé, hanem olyan kultúrhatárokat, melyek az egyes népcsoportoknak sajátos népi kultúrájuk kifejlesztését a nagy egység érdekében lehetővé teszik. E tényből vezethető le a feltétlenül szükséges autonómiák elemi alapja: a kultúraautonómia.

A magyar nemzetiszocializmus hungarisztikus valóság alapján indulva leszögezzük, hogy földbirtokrendezéssel és telepítéssel kapcsolatosan olyan intézkedéseket fogunk végrehajtani, melyek lehetővé fogják tenni azt, hogy medenceországunkban elszórtan letelepült népcsoportrészek és tagok népcsoporttömbjükbe kerüljenek vissza autonómiájuk teljes élvezetének biztosítása érdekében.

Elvitathatatlan, hogy az egyes népcsoportok kultúrája a geopolitikai helyzetből folyóan egymásra hatottak és egymásra való hatásuk sajátos Kárpát-Duna kultúrterület kialakítására vezetett. Leszögezzük, hogy ez a sajátos kultúralkakulás, mely természetes és a népcsoportok egymásrautaltsága miatt történt, tovább is fejlődni fog és hungarisztikus kultúrává fog nemesedni, mert csak ez biztosíthatja az egymásrautalt népcsoportok adottságkövetelte, államotépítő közerkölcsiségét, közszellemiségét és közjólétét. A természetes hungarisztikus kultúralkakulás egyedül akkor éri el nemes célját a Hungarizmusban, ha a népcsoportok sajátos kultúrájuk hamvát nem hogy elvesztenék, ellenkezően: erőteljesen ápolják, sajátosságuknak megfelelően minden vonatkozásban kifejlesztik, mint nélkülözhetetlen erőteljesítő népcsoportjukban tudatosítják, gyakorolják s mint közkinccet a népi közösség rendelkezésére bocsátják. A hungarisztikus kultúra tehát az egyes népcsoportok kultúráinak összességét, egymásrautaltságát, összértékét és egymást serkentő gyakorlati beállítást és hasznosítást jelenti.

A Kárpátok ölelte medenceországunk gazdaságföldrajzi szempontból is egységet képez és zárt. Az erőforrásadottságok alapján határozottan őstermelői terület vagyunk, túlnyomóan mezőgazdasági jelleggel. Ebből folyik gazdasági beállítottságunk Európában. Gazdaságpolitikai tényként megállapítható, hogy medenceországunk Európa legeurópaibb országa, mert mind kivitele, mind behozatala teljes mennyiségben európai földrészünk államaira szorítkozik. Ezen belül

gazdaságpolitikánknak ható- és súlyterülete nyugaton a Rajna-Rhône, keleten a Visztula-Dnyeszter, északon a Keleti-tenger és délen az Adriai-tenger — Fekete-tenger által határolt területen van. Ebből kifolyólag nemcsak a le európaibb terület vagyunk, hanem kimondottan és határozottan Középeurópa belső politikai és gazdasági zárt magvát képezzük. E zárt magot nyugatról ipari, keletről őstermelői vonalak metszik, rá ezek hatnak. Ipar szempontjából felvevő, őstermelés szempontjából leadó gazdasági terület és piac. Mint zárt gazdasági egység a középeurópai gazdasági terület egyensúlyának mutatója. Ha medenceországunk gazdasági zártsága és egysége egymásbafonódó rendszerében szétesik, a gazdasági egyensúly nemcsak medenceországunkban, hanem Középeurópában is felbomlik. A gazdasági egység nem megteremtése a Kárpátok ölelte Dunamedencében tehát középeurópai és így európai szükség és cél, mely elől nem zárkozhatik el egy európai állam sem, ha csak nem akarja kitenni Európát egy gazdasági háború súlyos rontásainak, mely háború gyújtópontjában medenceországunk állana.

Külpolitikailag zárt egységbe kovácsolt országunk egyensúlyt és túlsúlyt jelent a megadott középeurópai erőterületen. E két hivatásának szerepéből kiesik, amint belső zárt egysége megbomlik és csatátartere lesz mind a középeurópai államoknak, mind Nyugat és Kelet külpolitikai érdekköreinek; csatátartere lesz tehát a germán, a latin s a katolikus szláv erőtenyezőknek, hogy ezek a Dunamedencében hegemóniájukat biztosítsák, de ilyképpen egyúttal csatátartere lesz az angol, a francia és az orosz érdekeknek is, melyek a germán, latin, a katolikus szláv erőkkal mérkőznek meg sajátos világpolitikai helyzetük megővése vagy kibővítése érdekében.

A harmadik valóságalap az, hogy a Kárpátok ölelte Dunamedence zárt egységének megteremtése szükség és törvény. Meggyőződésünk, hogy ezt a zárt egységet létre kell hozni. Mi azt valljuk, hogy magyar népcsaládunk történelmi feladata és hivatása, hogy a Hungarizmus valóságalapján építve, ezt a zárt egységet az érdekelt és érintett népcsoportok közös akaratából és szentesítésével önerejéből, minden természetellenes befolyástól menten létrehozza: Hont szerezzen az összes népcsoportoknak s szívvel és értelemmel vallott hazát adjon. Ha mi, a magyar népcsalád erre a nagy történelmi feladatra képesek nem leszünk, létre fogják hozni természetes szükségéből, de országunkat pusztító és dúló meddő háborúk után, Európa nagyhatalmai egy második „vesztfáliai” béke keretében, melyben az új Európa új állami és népi térképét fogják megrajzolni és törvényesíteni. Ebben az esetben azonban a Kárpátok ölelte Dunamedence népcsoportjai olyan állami és népi rendszerbe kerülnek, melyet nem az ő akaratuk, hanem az érdekelt nagyhatalmak közös akaratá szentesítene. Ez viszont belső meggyőző tartalom hiányában odavezetne, hogy az ilyen keretek közé szorított és kényszerített népcsoportok állandósult belső viszályokkal emészteneék egymást aszerint, hogy az államot létrehozó és biztosító nagyhatalmak mely népcsoporton ke-

resztül kísérelnék meg felsőbbségüket erkölcsi, szellemi és anyagi vonatkozásban biztosítani. Ezért parancsolóan szükséges, hogy Középeurópának ezt az egységét az érdekelt népcsoportok közös akaratával, idegen befolyástól teljesen mentesen a Hungarizmus valóságalapján mind erkölcsi, mind szellemi, mind anyagi szempontból önerőből állami és népi közösségi rendszerbe kovácsolják és általános titkos népszavazással szentesítsék.

A megadott három valóságalap parancsolóan és élesen határolja minden időkre magyar nemzetünk számára az utat, mint irányt és célt, mint tartalmat, amikor elvitathatatlan államalkotó képességével a Kárpátok ölelte Dunamedencében sorsdöntő viszonyok közepette harmadik és európai történelmét erőteljesen befolyásoló honfoglalásra indul s ezt dicsőségesen végre akarja hajtani. Kizáróan magyar nemzetünk képes csak arra, hogy ezt a történelmi feladatot végrehajtsa, mert ösztönös törekvései mindenkor ezt az utat és célt mutatják és hogy eddig ebben a törekvésében elbukott, csak arra vezethető vissza, hogy külső és belső idegen hatalmi érdekek ebben a törekvésében évszázadokon keresztül gátolták s őt magát is hatalmi érdekek erkölcsi, szellemi és anyagi jármába igázták. A magyar nemzetiszocialista szabadságharc a Hungarizmus valóságával a jármót levette magyar népünkéről és így felszabadulva, testvéri népcsoportjainak felszabadítására fogja minden erejét beállítani.

Ösföldünk valóságalapját véve alapul és elismerve a kor szellemétől parancsolt világnézetet, országépítésünk alapjai ezek:

Államiságunkat nem építhetjük fel más európai állam mintájára és rendszerére;

Állami és népi célkitűzésünknek olyannak kell lenni, hogy az összes e területre utalt népcsoportok azt elismerjék, szentesítsék és közös akaratból megvédjék;

A magyar nemzet vezető és irányító szerepe az új államban mindenkor életkövetelmény, valamint állami és népközösségi létkérdés, a civilizált állami és népi rend alapja, az erkölcsi, szellemi és anyagi élet összehangolt kiteljesülésének biztosítása, az egyes testvéri népcsoportok egymásközötti surlódásmentes népi rendjének őrzője.

Mindebből az következik, hogy nagy Hazánk összes népcsoportjai számára olyan ideológiai rendszert kell a gyakorlatba átültetni és benne tudatosan érzékeltetni, mely a Haza és a Hon valóságát nemcsak geopolitikai egységekre vezeti vissza, hanem népcsoportjainak egységes erkölcsi, szellemi és anyagi akaratára és cselekvésére is.

Végso következtetésként a megoldás alapjának első törvénye, hogy eszményi geopolitikai egységünkben, mely a rajta és benne élő népcsoportoknak eszményi Hazát és Hont jelent és biztosít, eszményi népi államiságot kell felépítenünk, melynek kerete az állam, gerince a közös akaratból szentesített alkotmány, kifejezője a népcsoportok nemzeti akaratá, tartalma a népcsoportok népiközössége, létalapja a

magyar nemzet államvezető és államirányító természetes, törvényadta joga.

A magyar nemzetiszocialista államban a népcsaládi és kisebbségi kérdés helyes, igaz, őszinte és félreérthetetlen megoldása életkérdés a magyar nemzet, a testvéri népcsoportok és kisebbségek részére egyaránt.

Leszögezzük:

Testvérmemzeteinknek törvényesítjük azokat a jogokat, amelyeket azáltal szereztek, hogy évszázadokon át a magyar birodalom valóságáért ontották véréket, hozták erkölcsi, szellemi és anyagi áldozataikat és a világháború után a megszállott területek poklaiban szenvedtek börtönt, fegyházat, száműzetést és haltak vértanuhálált.

A magyar nemzetiszocialista állam népszavazással fogja rendezni a magyar nemzet és testvérmemzeteink közötti viszonyt: ez a kérdés csakis szorosan kettőjükre tartozik, a magyar nemzetiszocialista állam belügye. Ebbe más hatalomnak beleszólása nincs.

Amennyiben az őszinte, igaz, helyes és elfogadott becsületes döntések ellenére testvérmemzeteink közül bármelyik életszerződéseinket bármely vonatkozásban megsértene: jogbitorlóvá és kötelességszegővé válik és következményeiért önmagának kell felelnie.

A Hungarizmus a kisebbségtől ugyanazt a tudatosan cselekvő hazafiságot, nemzetépítő munkálkodást és hűséget követeli, mint a magyar nemzettestvérektől. A hungarista kisebbségek népközösségi értékét, valamint megbecsülésük mértékét egyedül ezek a szempontok szabják meg. A Haza egy. Italát és kenyerét is egyformán nyújtja: fiainak hűségében, hálájában, jogaiban és kötelességtudásában nem lehet tehát különbség. Mivel az anyanyelv és a sajátos népi kultúra megtartása hungarista felfogásunk szerint nincsen ellentétben a Hazához való hűséggel: hatalomrajutásunkkor kisebbségeinknek, mint egyenlő- és teljesjogú államalkotó hungarista nemzettestvéreinknek, a gyakorlatban biztosítjuk és megvalósítjuk mind ama intézmények felállítását és fenntartását, melyek révén népi sajátosságukat és kultúrájukat ápolhatják, de mindenkor csak közös Házunk szolgálatában és javára.

Valljuk, hogy minden népiség csak öröklött természeti adottságaiból tudja legmagasabb emberi értékeit kifejleszteni és csak ezekkel képes azt a nemzeti keretet, amelyben él, becsületesen, értékesen kitölteni. Csak ezeknek a sajátos természeti adottságainak szabad kiélése mellett lehet hazájának hálás, elégedett, hasznos és hűséges fia.

A magyar nemzetiszocialista állam a közös haza határain belül a vérségi együvértartozás tárgyi alapján áll, azt mint természetes adottságot elismeri. Ezzel szemben a leghatározottabban megköveteli, hogy a vérségi csoportok mindenegyes tagja — mint alany — a Hun-

garizmus valóságát élje és gyakorolja. A vérségi asszimilációt mint vérnemesítő tényét népcsoportjai között elismeri, egyedül a kizáróan csak a vérrontó és fajrontó elemeket zárja ki és különíti el.

Romboló és destruktív elemnek azt nyilvánítjuk, aki mind erkölcsi, mind szellemi, mind anyagi, valamint vérségi és faji összetételénél fogva honképtelen, gyökértelen és a Hungarizmus valóságát, gyakorlatát nem ismeri el, ellene cselekszik néprontással, hazarontással, fajrontással, az állam erkölcsi, szellemi és anyagi egységének megbontásával. Ezzel szemben áll az az építő, konstruktív elem, mely a magyar nemzetiszocialista állam minden védelmében részesül.

A Hungarizmusnak hittet, szívvel és értelemmel való vallása és gyakorlata a hazaszeretet és hűség olyan alapja, melyet sorsdöntő idők nem ronthatnak meg.

A Nagy Hazánk területét fedő és rajta élő népcsoportok összessége fogja alkotni a magyar nemzetiszocializmus hungarista népközösséget. A népközösség honképes és talajgyökeres népcsoportjainak összességét Nemzetnek hívjuk. Minden nemzettag állampolgár és honpolgár. Állampolgára a népcsoportok összességéből alkotott és területileg elválaszthatatlan magyar nemzetiszocialista államiságnak, honpolgára a népcsoporti kötelékeknek.

Az állampolgári jogok és kötelességek képezik a honpolgári jogok és kötelességek alapját. A honpolgári jogok és kötelességek semmi körülmények között nem kerülhetnek összeütközésbe az állampolgári jogokkal és kötelességekkel.

Idegen honosok azok, akik sem állampolgári, sem honpolgári jogokat nem gyakorolhatnak. Jogaikat és kötelességeiket külön törvények és rendelkezések fogják szabályozni.

Minden honpolgár egyszersmind állampolgár is és megfordítva: minden állampolgár honpolgár. Abban az esetben, ha az állampolgárilag elismert tag vagy valamely népcsoportrészt olyan cselekedetet követ el vagy szándékszik elkövetni, mely a közös akarattal szentesített állam és Haza erkölcsi, szellemi, anyagi, területi vagy állami-egységét, egységét veszélyezteti, a népcsoportok közötti törvényesen összehangolt és szentesített népközösséget teljességében vagy részben megbontja: az elfogadott közös alkotmányban biztosított jog alapján idegen honossá válik.

A népszavazás részünkről visszavonhatatlan követelmény, jog és kötelesség, egész államépítésünknek és országberendezkedésünknek alaptörvénye. Akár békés úton, akár fegyveres erővel történik is testvéri népcsoportjainknak visszacsatolása a Nagy Haza megépítése céljából: a népszavazás alaptörvénye nem módosítható és nem állítható félre. Mi nem személyekkel akarjuk erre vonatkozó szerződésünket megkötni, hanem a mi magyar népünk teljessége és összessége köt szerződést a testvéri népcsoportok teljességével és összességével.

A magyar nemzetiszocialista állam a Hungarizmus valóságalapján a korszerű világnézet és korszellem követelményeinek megfelelően építi fel a Magyar Birodalmat, kibővíti annak értelmét és gyakorlatát a Hungarizmussal és az ebből fakadó népszavazás útján szentesített autonómiákkal; és az 1526-ban elbukott magyar államiságot több mint négyszázéves kényszerszüneteltetése után helyreállítja és új életvalóságot, új életcélt és új élettartalmat ad számára az összes népcsoportok tudatos, közös akaratából. A testvéri népcsoportok népszavazással szentesítik autonómiájukat és ettől, valamint a Hungarista Magyar Birodalomtól való elszakíthatatlanságukat; a magyar nép pedig népszavazással szentesíti és tudomásul veszi a testvéri népcsoportok tudatosan vallott akaratát.

Mi, akik mélységes hittel hisszük és valljuk a magyar nemzetiszocializmus hungarista valóságalapját, meggyőződéssel állítjuk, hogy magyar nemzetünk ennek a nagy történelmi és szent feladatának és szent hivatásának csak abban az esetben tud eleget tenni, ha szívvel és értelemmel a mi hitvallásunkat vallja és gyakorolja; lehetővé teszi, hogy belátható időn belül Csonkaországunkban az igazi független magyar nemzetiszocialista rendszer kerüljön uralomra és meggyőződéssel vallja, hogy ezt a rendszert és ezt az uralmat egyedül és kizáróan csak mi tudjuk tisztán, becsületesen biztosítani és megvédeni. Ezért olyan erkölcsi, szellemi és anyagi rendet és rendszert kell felépítenünk és gyakorlati életünkben valósággá tennünk, mely elszakított véreinknek és testvérnepeinknek a magyar nemzetiszocialista államunkba való visszatérését szükségessé és kívánatossá teszi. Mi magyar nemzetiszocialisták az utódállamok területén élő véreinket visszaköveteljük a Nagy Haza számára.

Az érdekelt nagyhatalmaknak a Kárpátok ölelte Dunamedence népeinek akaratát tudomásul kell venniük és az egyes népcsoportokat akaratelhatározásaikban semmi körülmények között nem befolyásolhatják, nem gátolhatják.

A Magyar Birodalom szükséges és természetes valóságát bizonyítottuk. A fejlődő élet bizonyításunkat meg fogja erősíteni. Az utat ebben a valóságban az áldozatos magyar nemzetiszocialista mozgalom, a célt a Hungarizmus életvalósága, lelke és tartalma jelöli.

Zrinyivel mondjuk és valljuk: „Ami a kételkedést illeti, ez csak tunyaságból van, mivel nincs elegendő kedvünk és hajlamunk ahhoz, amire lehetetlennek gondoljuk igyekezetünket.”

VI. A NEMZETKÖZÜSSÉG ELVE: KONNACIONALIZMUS

Minden tudatos élet erkölcsi, szellemi és anyagi megnyilatkozásokat mutat. A nemzetiszocialista koreszme az, amely e három megnyilatkozást egymástól elválaszthatatlan állami és népi rendszerbe foglalja.

Magyar gyakorlatával az erkölcsi megnyilatkozás az istenhívő nemzetben, a szellemi megnyilatkozás a Hungarizmusban, az anyagi megnyilatkozás a szociálnacionáléban nyer kifejezést.

A nemzetiszocializmus magyar gyakorlatának négy alapvető tényezője és kifejezője van:

az első tényezője és kifejezője az istenhívő és istenfélő nemzet és törvényen nyugvó kapcsolata az egyes vallási egyházakkal;

a második a Hungarizmus, mely állami, nemzeti és népi célkitűzéseink megadja azokat a szilárd kereteket, melyek a nemzetiszocialista koreszme követelményeihez hozzásimulva államiságunk erkölcsi, szellemi és anyagi életében a civilizált állami és népi rendet alkotják;

a harmadik a Munkás Nemzet, a Munkarend, melyet a szociálnacionálé ideológiája és a belőle fakadó gyakorlati munkarendszer fejez ki;

a negyedik az imperialisztikus törekvések ellen védelemre beállított Fegyveres Nemzet, mely állami és népi rendünk erkölcsi, szellemi és anyagi életrendszerét és békés életfejlődését biztosítja.

Ideológiai rendszerünk nem volna teljes és átfogó, ha nem határoznánk meg magyar nemzetiszocialista társ- és sorsközösségünk viszonyát egy másik nemzetiszocialista társ- és sorsközösség életéhez. Ennek a viszonynak megállapítása azért is szükséges, mert ez adja ideológiai felépítésünknek azt a részét, mely gyakorlatában külpolitikánk határozott, nagy irányait szabja meg.

A megértéshez szükséges, hogy először a nemzetiszocializmus lényegével megismerkedjünk. Sokan úgy vélik, hogy a nemzetiszocializmus Németországban született még 1919-ben és Hitler volt a feltalálója, vagy felfedezője. Vannak viszont, akik azt hangsúlyozzák, hogy minálunk született meg az ellenforradalmat követő nemzeti öntudatraébredésünkkel egy bölcsőben.

Valójában azonban a nemzetiszocializmus lényege abból az érzésből csírázott, mely először ösztönözte az első embert erre a felkiáltásra: „Édes Hazám!”

Ez az önkéntelen felkiáltás vetette meg ősalapját. Midőn rájöttek az emberek, hogy van valami, ami élesen elhatárolja életük minden formáját, befolyásolja minden tevékenységüket, értelmet ad küzdelmeiknek, tartalmat varázsol szenvedéseikbe; ahol először érezték az eltávozottak a Hazának hivatását, mely olyan ellenállhatatlanul